

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Goldoni, Carlo.; oversat til den kgl. danske
Skue-Pladses Brug [af Jens Windtmølle].

Titel | Title:

Comoedie den listige Enke : i 3 Acter

Alternativ titel | Alternative title:

La vedova scaltra.

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : Nicolaus Møller, 1760

Fysiske størrelse | Physical extent:

[2], 172 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

56, - 362.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 02271 X

+ Rex

Demerit

500

Wine & Oil

Wine & Oil

LA VITTOVA SCALFA

Wine & Oil

Wine & Oil

Wine & Oil

500

Wine & Oil

Wine & Oil

Wine & Oil

Wine & Oil

Wine & Oil

DEPARTMENT OF JUSTICE

OFFICE OF THE ATTORNEY GENERAL

WASHINGTON, D. C. 20530

UNITED STATES OF AMERICA

Comoedie

Den

Listige Enke,

3

Trende Acter:

Efter den Italienske

LA VEDOVA SCALTRA,

Del Sigr. CARLO GOLDONI,

J. V. Dr. og Advocat i Venedig.

Oversadt

Til

den Kongelige Danske Skue-Pladses

Brug.

Kjøbenhavn, 1760.

Trykt hos Nicolaus Møller.

Den forskiellige Smag forvolder, at al slags Mad bliver spist, alle Ansigter finder Liebhabere, og alle Bøger bliver læste. Dersom jeg ikke nogenlunde var forvisset om denne vigtige Sandhed, understod jeg mig næppe, ved Trykken, at udgive en fem Mars gammel Oversættelse af den Italienske Moliere: Dr. Carl Goldonis Listige Enke, som hidindtil har været den første, af sit Slags, ved den Danske Skue-Plads.

Det gunstige Bisald, hvormed det har behaget det respective Publicum at ansee samme, ved de igientagne offentlige Actioner; Saavel som N. N. og N. N. deres Forlangende, har opmuntret mig til dette Dplag: Paa det den tillige, ved Læsning, kunde blive mere bekiendt.

Autors Navn behøver ingen Roes, af saa umoed en Pen som min. Hans mangfoldige og vidløftige comiske Værker, hvilke han endnu dagligen continuerer, opfores ikke allene med Bisald, i hans Føderneland; Men læses endog, med Fornøielse, overalt i Europa.

Originalen til denne Comoedie er, paa en Vinters Tid, opført 22 Gange i Venedig, og, med lige Succes, paa andre Steder i Italien.

Hvad Oversættelsen angaaer, behøvede jeg vel, efter Moden, at gjøre en slags Apologie for samme; Men da jeg frygter at give derved mere Anledning til Critique, vil jeg blot noies med at sige: At jeg, da Skue-Pladsen forestilles i Venedig; Og Stykket tillige indeholder adskillige andre fremmede Nationer, har holdt det for noget Væsentligt, at beholde paa visse Steder, saadanne fremmede Ord, som, tildeels ogsaa hos os Danske, om ikke just i disse Tider bruges, saa dog i det mindste ere temmelig vel bekiendte.

Ligesaa lidet som jeg, i det øvrige, anseer det for saa læt en Sag at agere en habil Oversætter; Ligesaa lidet søger jeg at gjøre mit Navn offentligen bekiendt, ved saa ringe og slibrigt et Arbeide, som dette.

Kjøbenhavn den 18. Febr. 1760.

bene qui latuit, bene Vixit.

Personerne:

1. Rosaura, en Enke af Steffanello Bisonjosi, Doctor Lombardi Dotter.
2. Leonora, hendes Søster.
3. Pantalon Bisonjosi, Svoger til Rosaura, forliebt i Leonora.
4. Doctor Lombardi Bolonjese, Fader til ommeldte tvende Søstre.
5. Mylord Rumbif, en Engellsmand.
6. Monsieur Le Blau, en Franskmænd.
7. Don Alvaro di Castilia, en Spaniol.
8. Græven af Bosco Nero, en Italiener.
9. Marionette, Kammer-Pige hos Rosaura.
10. Harlequin, Opvarter i Logementet.
11. Birif, Kammer-Tiener hos Mylorden.
12. Soletto, Grævens Løber.

}

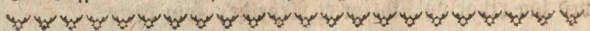
}

}

Alle Fire
Rosauræ
Tilbedere.

Pantalons Tiener.

En Caffè-Skjenker, med sine Folk: summe Personer.

Skue-Pladsen er i Benedig.

Første

Første Act.

I. Scene.

Nat.

Et Kammer i Vertshuset, med et rundt dækket Bord, derpaa nogle Bouteiller med Viin og Glas, to Tallerkener med Servietter, og Lysesfager med Lys.

Mylord Runebif.

Monsieur Le Blau.

Don Alvaro.

Græven af Bosco Nero.

Alle siddende ved Bordet, med Viin-Glassene i Haanden! syngende en fransk Viise, som Mr. Le Blau begynder, og de andre istemmer med ham.

Chanson.

A, La fanté de ma Maîtresse,
Le vin me met en belle hameur:
Plus je bois, plus je la caresse;
Bachus lui repond: de bon cœur!
Verse, verse, cher ami, verse,
Notre Hôte a du vin en perce.

U

Mons

Den listige Enke.

Monsieur Le Blau.

Vivat Bouteillerne, vivat Fornoielse.

Tutti.

Vivat " " "

Græven af B. N.

Bores Bert har i Sandhed givet os et got
Aftens Maaltid.

Monsieur Le Blau.

Det var passable; Men I Italienerne har
ikke den gode Franske Gout i Mad.

Græven af B. N.

Vi har dog ogsaa Franske Kofke, her i
Italien.

Monsieur Le Blau.

Oh! Ja; Men naar de kommer til Italien,
taber de den gode Maniere, i at kaage. Ak!
dersom I vidste hvorledes man spiser i Paris!
Der er det just, hvor man raffinerer alting.

Mylord Runebif.

I Franzoser har ogsaa den Grille i Hoves
det, at der er ingen anden Verden til, end Pa-
ris. Jeg er en oprigtig Engellsmand; men ta-
ler dog aldrig om London.

Don Alvaro.

Jeg leer, naar jeg horer Paris ophoie!
Madrid er Hoved-Staden for hele Verden.

Græven af B. N.

Messieurs! Jeg siger jer, som en oprigtig
Italiener: Heele Verden er mit Fæderneland, og
man

man lider allevegne vel, naar man har Penge og et fornøiet Sind.

Monsieur Le Blau.

Bravo! Camerad! Vivat Fornøielse. Efter et got Maaltid, burde vi have os en kion lille Pige at snakke med. Natten er nu næsten forløben, og vi kunde spare at gaae til Sengs. Men hvad synes jer vel om den smukke Enke, som vi havde den Ære at opvarte, i gaar Nat, paa Bal.

Mylord Runebis.

Hun var meget propre og complaisant.

Don Alvaro.

Hun havde en indtagende Gravite.

Monsieur Le Blau.

Hun saae ud, som en Francoise; Hun besad al den Vivacite, som vore Franske Demoiselles. Græven af B. N.

Madame Kosaura er i Sandhed en meget artig Kone, æret og respecteret af alle, (for sig selv) og tilbedet af dette Hierte.

Monsieur Le Blau.

Allons! vivat Madame Kosaura.

Han skænker med det samme i Glassene, for de andre.

Don Alvaro.

Vivat Donna Kosaura.

Mylord og Græven.

Vivat " " "

Monsr. Le Blau begynder den samme Franske Vise, som tilforn. Alle de andre repeterer Strofen.

2. Scene.

Harlequin og de Forrige.

Harlequin bliver staaende med Forundring, at høre paa Visen. Naar de har udstunget, nærmer han sig til Bordet, skænker sig et Glas Viin, og synger noget med, af samme Vise, drikker derpaa og gaaer.

Græven af Bosco Nero.

Bravo! Kammer-Tiener! Jeg roser hans
Ihstige Indfald.

Don Alvaro.

J andre leer af saadant Narrerie. I Spas
nien havde en Tiener, for saadan Næsviished,
fortient sig et halvhundrede Stokke-Prygel.

Monsieur Le Blau.

Og i Frankerig ville han ret gjøre sin Lykke,
hvor beaux esprits finder Bisfald.

Mylord Runebif.

J estimerer Folk af en Ihstig ésprit, vi der
imod dem, som har Forstand og Judicium.

Monsieur Le Blau.

Men at komme til det forrige igien. Denne
Enke ligger mig ret paa Hiertet.

Don Alvaro.

Og jeg sukker allerede, ved at tænke paa hende.

Græven af B. N.

Men jeg raader eder at slaae disse Tanker af
Hovedet.

Monsieur Le Blau.

Hvorfore?

Græven

Græven af B. N.

Fordi Madame Rosaura er en Fiende af
Amour, en Hadere af Mands-Personer, og kan
ingenlunde lade sig bevæge til Kiærlighed. (sagte)
Mod mig allene er hun artig og venlig.

Monsieur Le Blau.

Na! Hun maae være saa haard som Flint.
Derfor en veritable Franzos, som jeg, kom til
at sige hende nogle af vores Concepter, der expres
ere opsadte til at charmere Fruentimmer med,
svær jeg Eder, I skulle see hende sukke og over-
give sig.

Don Alvaro.

Hun skulle være det første Fruentimmer som
torde undslaae sig for Don Alvaro di Castilia.
Mandspersonerne af min Stand har det Privile-
gium, at komme Fruentimmerne til at løbe efter sig.

Græven af B. N.

Og overalt, kan hverken den Franske Mun-
terhed, eller den Spanske Gravite erholde noget
hos hende. Jeg siger det, fordi jeg veed det:
Jeg kiender hende. I maae troe mig, som en Ven.

Monsieur Le Blau.

Jeg saae hende betragte mig saa noie i Nat,
at jeg ganske vel merkede den Impression, mine
Dine havde gjort i hendes Hierte. Ak! da jeg
gav hende Haand i den sidste Menue, klemte hun
mig saa sødt, at det var et stort Mirakel, jeg
ikke faldt ned til Jorden for hendes Fodder.

Don Alvaro. (sagte)

(Jeg pleier ikke at rose mig af smukke Friens-
timmers Gunst; ellers kunde jeg have meget at
sige, for at confundere Jer.)

Grøven af B. N. (sagte)

(Jeg brænder af Jaloufie.)

Monsieur Le Blau.

Monsieur Pantalon, hendes Svoger, er min
gode Ven; han skal nok føre mig derind.

Don Alvaro.

Doctoren, hendes Fader, er mig forbunden;
han skal være min ledsager.

Grøven af B. N. (sagte)

(Det skal jeg nok forebygge.)

Mylord Runebis.

Holla Hey! (raaber og staaer op)

3. Scene.

Harlequin og de forrige;
Derpaa de andre Tienere i Vertshuset.

Harlequin.

Iustrissimo! Hvad befaler?

Mylord Runebis.

Kom hid! (tager ham til Siden; de andre tre bliver
siddende ved Bordet, og taler sammen)

Harlequin.

Her er jeg.

Mylord Runebis.

Kiender du Madame Rosaura, Pantalon
de Bissonjosi Svogerste?

Har

Sørste Act.

Harlequin.

Hun som er Enke? Ja jeg kiender hende.

Mylord Runebif.

Tag denne Ring; Bring den til Madame Rosaura. Siig, at Mylord Runebif sender hende den. Siig hende, at det er den Ring, hun forgangen Nat roste saa meget for mig; Og siig hende, at jeg vil komme og drikke Choccolade med hende i Formiddag.

Harlequin.

Men min Herre, han veed vel   :   :   :

Mylord Runebif.

See der er sex Sechiner for dig.

Harlequin.

Obligatissimo! Jeg sagde det ellers ikke ders for; Men jeg vilde ikke gierne, at Herr Pantalon   :   :   :

Mylord Runebif.

Gal! Eller du skal faae min Stof at smage.

Harlequin.

Naar saa er, skal han ingen Umage giøre sig. Jeg vil da gaae hen at forrette hans Erinde; Og jeg vil giøre, ogsaa jeg, som næsten alle Tienere i Bertshusene pleier at giøre.

(han gaaer bort)

Mylord Runebif.

Holla Hei! (tre Tienere kommer) Tag Lyset!
(En af dem lyser Mylorden) En lille Sovn, gode Benner.
(han gaaer bort med Tieneren)

Den listige Enke.

Monsieur Le Blau.

Adieu Mylord! Lad os ogsaa gaae hen at sove, et Dieblik. Jeg troer ikke, vi har lys fornøden.

(De staaer alle op)

Græven af B. N.

Dersom vi ikke seer hinanden i Logementet, tales vi vel ved i Caffehuset.

Monsieur Le Blau.

Jeg har maaskee ikke den Ære at tale med dem i Formiddag.

Græven af B. N.

Har han da lovet sig nogensteds hen?

Monsieur Le Blau.

Jeg har i Sinde at aflægge en Visite hos Madame Rosaura.

Græven af B. N.

Det kan ikke være mueligt. Hun tager ingen Visiter imod.

(Han gaaer bort med en Diener, som lyser ham.)

Monsieur Le Blau.

Seer I vel, hvor hidsig Græven bliver? han er mere forliebt end vi, og maaskee han nyder det vi andre leder efter.

Don Alvaro.

Om saa var, maatte han være meget jalour.

Monsieur Le Blau.

Han er en Italiener, og det er alt nok.

(Han gaaer ligeledes bort, lyset af en Diener, som tilførn.)

Don

Don Alvaro.

Han maae være saa jalour som han vil;
Kosaura maae være saa troe som hun vil: De
Spanske Douploner kan gjøre store Ting.

(han gaaer ogsaa bort, lyset af en Diener.)

4. Scene.

Dag.

Kosauræ Kammer med Stole.

Kosaura, og Marionette klæd som en Fransk
Kammer-Pige.

Kiere Marionette! sig mig, siden du er fød
i Frankerig og opdraget i Paris, hvad Figure
kunde jeg vel gjøre, dersom jeg var der, blant
disse Madamer?

Marionette.

J har ésprit, og den som har ésprit i Fran-
kerige, gjør sin Figure.

Kosaura.

Jeg er dog ikke af de muntreste: I Italien
findes mangfoldige flere muntre og lystige end jeg,
færdige paa Tungen, og frie i Omgang.

Marionette.

J ville vel sige saadanne, som man i Italiere
kalder lystige og vi kalde besadte. I Paris ud-
fordres en fuldkommen Bivacite; en maneerlig
Munterhed, en retskaffen Færdighed, og vel af-
rettede Sæder.

Rosaura.

Altsaa maae Fruentimmerne i Frankerige, ikke være meget ærbare.

Marionette.

Ei! De piquerer ikke af saa stor Ærbarhed: Alting passerer for Galanterie, naar det kunns skeer med Artighed.

Rosaura.

Men sig mig engang: Seer jeg meget ilde ud, af en heel Nats Vaagen paa Bal?

Marionette.

J er rød som en Rose. Dette er just det, man i Frankerige ikke vilde lide.

Rosaura.

Og du har dog tilforn sagt mig, at de der sminker sig alle.

Marionette.

Ja det er sandt. De pleier, ved et slags Band, og ved at lade sig Narelade, at betage deres Ansigt den naturlige Rødhed, for at bruge i det Stød Carminrød.

Rosaura.

Dette kunde jeg dog aldrig finde mig udi; Thi jeg kan ikke see nogen gyldig Raison derfor.

Marionette.

Vi taler her imellem os. Hvor finder man vel en Mode, blant dem vi Fruentimmer har, der er grundet paa Fornuften? Maa skee at lade sine Haar skiere af, hvori tilforn Fruentimmerets sarddeles Prydelse bestod? Det store Fiskebeens Skjort,

Skjørt, som gjør os vanffabte? Den Pine vi udstaae, for at lade de smaae Haar rykke ud med Rode af vores Pande? At skielve af Kulde om Vinteren, for den Forsængeligheds Skyld; at viise det frem som vi burde holde skjult. Ei! det er altsammen Narrerie, Madame, altsammen Narrerie.

Rosaura.

Det er sandt, jeg vil ikke heller reformere vor Seculum.

Marionette.

Det gjør J og vel udi. Det er best at gjøre bag, som de andre gjøre for. Dersom J vilde holde Jer singulaire, blev J maaffee ikke estimeret.

Rosaura.

Evertimod! Jeg vil efterdags passe noiere paa Moden, og depensere mere deri, end jeg har gjort. Jeg har til Dato været i en gammel svindsottig Mands Hænder; Men siden Skiebnen har befriet mig fra ham ved Døden, vil jeg ikke saa elændig spille min Ungdoms Tiid.

Marionette.

See da, J leder Jer en vakker Ungkarl op, at J kan hente det ind, som J har forsømt.

Rosaura.

Jeg vil see til, jo før jo hellere. Det er vel sandt, Signor Pantalon, min Svoger, beegener mig artig; Men jeg kan dog ikke sige at jeg er hjemme hos mig selv; det er dog saa tvungen.

Ma?

Marionette.

Men der skulle dog ikke fattes Partier for Jer. I er ung; I er smuk, og det som mere er: I har en god Medgift.

Rosaura.

Det maae jeg takke den stakkels gamle Mand for i hans Grav, som saa riigelig har esters ladt mig.

Marionette.

Men sig mig dog ret alvorlig, om I slet intet har ved Haanden?

Rosaura.

Saa hastig! Det er kunns faae Maaneder, siden jeg blev Enke.

Marionette.

Og de unge Koner, som har gamle Mænd pleier gierne i Tide at udsee sig een, der kan tørre Graaden af deres Dine. Jeg erindrer mig at have gjort det samme, ogsaa jeg, da jeg havde min første Mand, som var 60. Aar gammel.

Rosaura.

Du kommer mig til at lee $\approx \approx \approx$ Græven staaer mig nok an.

Marionette.

Det var ikke heller saa slet et Partie, men han er alt for jalour.

Rosaura.

Men dette er jo et Tegn til, at han elsker mig oprigtig.

Mar

Marionette.

Og jeg ville raade Jer, at see til, om der kunde falde noget bedre for. Ak! Dersom I kunde faae en Franzos, hvor lykkelig var I ikke da.

Rosaura.

Hvad Fordeel kunde jeg vel have, ved at faae en Franzos til Mand?

Marionette.

I kunde nyde al den Frihed, I ville ønske Eder, uden I torde have Frygt for at give ham den mindste Anledning til Jaloufie. I kunde tværtimod være forvissat om, at jo mere frie I var med Mand's=Personer, jo mere skulle I behage ham.

Rosaura.

Dette er jo en herlig Fordeel.

Marionette.

De Franske Mænd ere meget magelige for en Kone. I maae troe mig; Jeg taler af Erfarenhed.

Rosaura.

Hvor monne min Søster blive af?

Marionette.

Hun sidder nok ved hendes Natbord.

Rosaura.

Det faaer heller aldrig Ende med hende.

Marionette.

Den stakkels Jomfrue ville nok ogsaa have sig en Mand.

Ros

Rosaura.

Vi vil nok ogsaa see til at vi skaffer hende en.

Marionette.

Dersom I ikke tænkte derpaa, lod Jeres Far hende vel gaae og blive en gammel forrustet Jomfrue.

Rosaura.

Just derfor har jeg taget hende til mig.

Marionette.

Det er dog alligevel et got stakkels Dige barn.

Rosaura.

Mig tykkes at min Svoger har et got Die til hende.

Marionette.

Maaskee hun vel og tog til Takke med ham, dersom hun vidste at han ville lægge sig til at doe, saa hastig som Jeres Mand har gjort. Ellers synes mig, at hun seer ud til at ville have en, som var ung, kion, og af en god Complexion.

Rosaura.

Men hvem er det, som kommer her lige ind i mit Kammer?

Marionette.

Det er Tjeneren fra Vertshuset, i det Franske Baaben. Jeg kender ham; thi jeg har logeret der: Han er meget kortsellig.

Rosaura.

Han kommer saa friepostig frem. Spørg ham hvad han vil.

Ma

Marionette.

Lad ham kuns komme. I skal ret have
Jeres Fornøielse af ham.

5. Scene.

Harlequin og de Forrige.

Harlequin.

Med Tilladelse, at jeg kommer saa dristig
Gjør sig ingen Uleilighed. Jeg takker ydmygst
for deres Artighed.

Rosaura.

Det var jo en smuk Compliment.

Marionette,

Sagde jeg det ikke nok: Den var meget
herlig.

Harlequin.

Jeg har en Ambassade til hende; Dersom
det ellers var hende beleiligt.

Rosaura.

Stig frem da, at jeg kan høre, hvad det
er du vil.

Harlequin.

Mylord Kunebif lader hende hilse.

Rosaura. (til Marionette)

Det er den Engelske Cavalier, som jeg saae
førgangen Nat paa Bal.

Marionette.

Jeg kiender ham nok. Det er en meget ge-
nereux Cavalier.

Harl

Harlequin.

Dg efterat han har ladet formelde sin Hilsen, lar han sige, at han i Formiddag vil have den Ære at komme og drikke Choccolade med hende: Dg til et Beviis paa, at det er Alvor, sender han hende denne Ring.

Kosaura.

Jeg forundres ret over dig, og over den som sender dig i slige Ambassader. Dersom Mylorden vil komme og drikke Choccolade med mig, har han at befale; Men han fortørner mig med denne Ring. Han kiender mig ikke ret. Siig, at han behager at komme, og lære bedre at kiende mig.

Harlequin. (sagte)

Hvorledes hænger dette sammen? Hun veigter sig ved at tage mod en Ring! Hvem monne der vel have lært hende denne slemme Bane? Der er ellers kun faa Fruentimmer i vore Tider, som jo tar imod Foræringer.

Kosaura.

Saa fort! uden at raisonnere! Bring den tilbage igien, til den som har leveret dig den; og siig ham, at Kosaura har ikke hans Ringe behov.

Harlequin.

Jeg bliver forbausset, forstrækket, forundret. Det kommer mig for, som det var en Drøm. Et Fruentimmer veigter sig for at tage imod en Ring: Det er et Mirakel imod Naturen.

Marionette.

Kiere Ven! Lad mig see denne Ring.

Harlequin.

Betragt den. Endogsaa Marionette skal forundre sig; Thi man skulle, end ikke engang i Frankerige, begaae saadan en Daarlighed.

Marionette.

Th! Hvor er den ikke smuk! Den kommer vel i det ringeste paa en 300 Pistoletter? Og I vil lade den saaledes gaae bort.

Rosaura.

Synes dig vel, at en honet Dame skulle saaledes straren tage imod en Forering, uden lit Complimenter i Forveien?

Marionette.

Ja, ja! Det er sandt. Bring Mylord den igien, og beed ham komme at drikke Choccolade. (sagte) Madamen forstaaer sig bedre derpaa end jeg.

Harlequin.

Jeg vil da gaae og bringe ham den Bessed. Og jeg skal, saa Mænd! fortælle hele Venedig, at et Fruentimmer har afflaaet at ta imod en Ring; Men jeg er forsikret paa, at de allesammen vil holde det for en Fabel. (han gaaer bort)

Rosaura.

Nogle Fremmede har en hestig Grille om os Italienske Fruentimmer. De bilder sig ind, at det Guld og de Juveler, som de bringer med sig hid, fra deres Hiemme, har den Rettighed at giøre os til deres Slaver. Hvad mig angaaer, dersom

B

jeg

jeg skulle tage imod nogen Foræring, ville jeg først lade mig bede derom; og om jeg da tog derimod, skulle det være Belønning nok, for den som gav det.

Marionette.

Bravo, Madame. Dette er et smukt Forsæt: Ikke saa familiar med alle, og ikke være saa strax Redebon at gjøre sig forbunden. Men der kommer Tjeneren tilbage.

Rosaura.

Mylorden er med ham. Han lader i Sandhed ingen Tid gaae forbie.

Marionette.

Engelskmanden taler lidet, men gjør des mere.

Rosaura.

Jeg kan ikke lide deres alt for store Alvorlighed.

Marionette.

Et hvert kvarter siger de tie Ord.

Rosaura.

Før Engelskmanden ind, og gik siden hen og lav Chocoladen.

Marionette.

Imidlertid vil jeg fordrive Tiden med! Hars lequin.

Rosaura.

Men gjør dig ikke for gemeen med ham.

Marionette.

Oh! Jeg veed ogsaa at leve! Jeg er vel fransk; men italieniseret.

(Hun gaaer bort.)

6. Scene.

6. Scene.

Rosaura siden Mylorden.

Rosaura.

Derfom Mylorden har de Tanker, som kom-
mer overeens med min Character, vil jeg ikke
veigre mig for at tage imod hans Visite. Og
maaskee, maaskee med Tiden = = = Men see!
der er han.

Mylord Runebif.

Madame = = =

Rosaura.

Tienerinde, Mylord.

Mylord Runebif.

Hvorfor har hun ikke behaget, at tage imod
den lille Ring? Hun sagde dog, i Gaar-Aftes,
at den stod hende an.

Rosaura.

Det er ikke tilladt at faae alt det, man fin-
der Behag udi.

Mylord Runebif.

Man maae dog begiere det, man har lyst til.

Rosaura.

Men at begiere og at tage, det er ikke et og
det samme.

Mylord Runebif.

Jeg vil ikke tale mere derom, for ei at for-
tørue hende, Madame.

Rosaura.

Behag at sætte sig ned.

Den listige Enke.

Mylord Runebis.

Det falder hende først til, Madame.

Rosaura.

Var af den Godhed.

Mylord Runebis.

Forskaan mig, Madame, for saa mange
Omstændigheder. (de sætter sig ned)

Rosaura.

Har han sovet vel, resten af Natten?

Mylord Runebis.

Lidet.

Rosaura.

Hvorledes befaldt ham den Lystighed i Gaar
Aftes.

Mylord Runebis.

Meget vel.

Rosaura.

Var der smukke Fruentimmer?

Mylord Runebis.

Ja der var.

Rosaura.

Hvem stod ham best an, Mylord, blant
dem man kunde kalde smukke?

Mylord Runebis.

Hun Madame.

Rosaura.

Na! Han behager at skiemte.

Mylord Runebis.

Hun maae troe mig, jeg taler oprigtig.

Ros

Rosaura.

Jeg fortjener ikke saa ædelmodig en Betømmelse.

Mylord Runebif.

Hun fortjener meget, og holder sig uværdig at tage imod lidet.

Rosaura.

Jeg tager ikke imod noget, for ikke at være forbunden at tilstaae.

Mylord Runebif.

Jeg forlanger ikke noget af hende. Dersom hun tar imod Ringen, gior hun mig en Fornøielse; Dersom hun tar til Takke, er jeg fornøiet.

Rosaura.

Naar saa er, vil jeg ikke være saa uhøflig at afflaae hans Artighed.

Mylord Runebif.

Tag den til sig.

(han tar Ringen af sin Finger og gior Rosaura.)

Rosaura.

Jeg ville vel sige ham Tak, dersom jeg ikke frygtede at mishage ham.

Mylord Runebif.

Dersom hun taler mere derom, gior hun mig skamfuld.

7. Scene.

Marionette med to Choccolade-Kopper paa en Præsenteer-Tallerken, og de Forrige.

Rosaura.

Der har vi Choccoladen.

Mylord Runebif.

Madame. (han tar en Koppe og presenterer Kosaura)

Kosaura. (sagte)

(Hvilken fort Stiil!) (hun drikker)

Mylord Runebif. (i det han drikker)

Marionette! Du er jo fra Frankerige?

Marionette. (gør en Compliment)

Ja, min Herre.

Mylord Runebif.

Madamen maae betiene sig med Attention.

Kosaura.

Jeg gjør ogsaa alt hvad jeg kan.

(Mylorden sætter sin Koppe paa Gallerkenen igien, og ligger et Stykke Penge derunder.)

Marionette. (sagte)

Dette er til mig. En Pistolet!

Kosaura.

Tag bort. (hun sætter sin Koppe paa Gallerkenen. Marionette bliver i det samme Ringen vaer)

Marionette. (sagte til Kosaura)

Jeg forneier mig over Ringen.

Kosaura. (sagte til Marionette)

Tie stille.

Marionette.

Jeg taler ikke et Ord.

(i det hun hører Thee-Tøiet bort.)

Mylord Runebif.

Hun er jo Enke, er hun ikke?

Kosaura.

Ja jeg er: Og dersom jeg fandt et got Partie, ville jeg maaeskee igien " " "

My:

Mylord Runebif.

Jeg derimod har ikke i Sinde at giste mig.

Rosaura.

Hvorfore.

Mylord Runebif.

Jeg elsker Friehed.

Rosaura.

Og Kierlighed gjør ham ingen Fortræd.

Mylord Runebif.

Jeg elsker, naar jeg seer et elskværdigt
Fjæntimmer.

Rosaura.

Saa har han da en vandrende Kierlighed?

Mylord Runebif.

Hvorledes! skulde man vel elske bestandig?

Rosaura.

Bestandighed er en oprigtig Elskeres fornem-
meste Egenskab.

Mylord Runebif.

Bestandig, saa længe Kierligheden varer, og
Elske, saa længe Personen er nærværende.

Rosaura.

Jeg forstaaer ham ikke.

Mylord Runebif.

Jeg skal forklare mig tydeligere. Jeg el-
sker hende, og vil være hende troe, saa længe jeg
elsker, og vil elske hende, saa længe hun er nær-
værende hos mig.

Rosaura.

Men naar han altsaa er reist bort fra Venedig, vil han ikke tænke mere paa mig.

Mylord Runebis.

Hvad kan det gavne hende, at jeg elsker hende i London eller Paris? Min Kierlighed var hende da til ingen Nytte, og mine Belynringer vare jo ganske uden Frugt.

Rosaura.

Hvad Frugt venter han da, saa længe han er nærværende hos mig?

Mylord Runebis.

At sees og at vare vel seet.

Rosaura.

Han er en meget artig Cavalier.

Mylord Runebis.

Det er alt hvad en honet Dame kan haabe.

Rosaura.

Han er elskværdig.

Mylord Runebis.

Jeg er hende ganske hengiven.

Rosaura.

Men kuns saa længe han er i Venedig.

Mylord Runebis.

Ja det forstaaer sig.

Rosaura. (sagte)

Hvilket lystigt Hoved.

Mylord Runebis. (sagte)

Hvor behager hun mig ikke vel.

Ma

Marionette. (kommer tilbage)

Madame, Herr Græven ville give hende en Visite.

Rosaura.

Græven af Bosco Nero?

Marionette.

Ja vist.

Rosaura.

Bring en anden Stoel hid, og lad ham komme nærmere.

Marionette.

Det skal skee. (sagte i det hun bringer Stolen)

Denne jaloux Græve lar ikke saa læt noget gaae sig af Hænderne. (gaaer bort)

Mylord Runebis.

Madame! Er Græven hendes Kiereste?

Rosaura.

Han ville nok være det.

8. Scene.

Græven af B. N. og de Forrige.

Græven af B. N. (i det han kommer)

God Dag, Madame Rosaura.

Rosaura.

Tienerinde, Hr. Græve. Behag at sidde med.

Græven af B. N.

Jeg fornøier mig over at være kommen i saa angenemt et Compagnie.

Mylord Runebis.

Herr Græven, har giort vel, at han kom; jeg havde ellers dræbt denne smukke Madame med min Melancolie.

Græven af B. N.

Jeg troer snarere, at I meget vel har disverteret hende.

Mylord Runebis.

J veed mit Naturel.

Rosaura.

Marionette! Med deres Tilladelse.

(Hun staaer op tager Marionette til Siden og siger sagte til hende)

Siig til min Søster Leonora, at hun vil komme herind, og lad hende sætte sig hos Mylorden.

(Marionette gaaer bort)

(sagte for sig selv) Jeg ville nok have en god Ende herpaa.

Græven af B. N.

Jeg havde ikke tænkt, at finde hende saatilig i Selskab: Det er Tegn til, hun har en god Gout.

Rosaura.

Mylorden har villet giøre mig den Ære at komme og drikke Chokolade med mig.

Græven af B. N.

Ja: a! Saa er hun da familiair med alle.

Rosaura.

Jeg fortørnes ret over ham, Herr Græve.

Mylord Runebis. [sagte]

Han er jaloux, som en Dievel.

Græven

Græven af B. N.

Man maae i Sandhed tilstaae, at Herr
Mylorden har alle de elskværdige Egenskaber,
man kan forlange hos en forliebt Cavalier.

Mylord Runebis. [sagte]

Jeg er ret fortrædelig.

9. Scene.

Leonora og de Forrige.

Leonora.

Er det tilladt at profitere af deres artige
Compagnie?

Rosaura.

Kom nærmere, Leonora, Kom nærmere.

Mylord Runebis. (til Rosaura)

Hvem er denne Jomfrue?

Rosaura.

Det er min Søster.

Leonora.

Ydmygste Dienerinde.

(Mylord hilser hende stiltiende)

Rosaura. (til Leonora)

Sid ned hos Mylord.

Leonora.

Der det er tilladt.

Mylord Runebis. (uden at see paa hende)

Hun gjør mig en Ære.

Leonora.

Han er jo fra Engeland, ikke?

My:

Mylord Kunebis.

[som tilførn uden at see paa hende]

Ja, Mademoiselle.

Leonora.

Har han opholdt sig længe her i Benedig?

Mylord Kunebis. [som tilførn]

Tre Maaneder = = =

Leonora.

Finder han nogen Fornoielse her i Staden?

Mylord Kunebis. [som tilførn]

Ja vist.

Leonora.

Men, min Herre! Hvorfor viser han saa stor Koldfindighed imod mig? Jeg er Rosauræ Søster.

Mylord Kunebis.

Forlad mig, jeg sidder i Tænker. [sagte] Hun er ikke efter min Smag.

Leonora.

Jeg vil ikke forstyrre ham i hans Andagt.

Mylord Kunebis.

Jeg er hendes Tienere.

Rosaura.

Hvorhen, hvorhen, Mylord?

Mylord Kunebis.

Jeg gaaer hen paa Pladsen.

Rosaura.

Er han misfornoiet?

Mylord Kunebis.

Tænker hun det? Vi tales ved siden. Adieu Madame, Farvel, Herr Græve.

Ros

Rosaura.

Følg, at jeg i det ringeste
[hun vil staae op]

Mylord Runebif.

Nei, det taaler jeg ikke. Bliv og trost den
Rakkels Græve. Jeg fornemmer han er dødelig
forliebt. Jeg elsker hende ogsaa; Men just fordi
jeg elsker hende, fornøier jeg mig, at hun har
flere Tilbedere om sig, som beviser hende den Ære,
hun tilkommer, og applauderer mit Val.

[hun gaar bort]

10. Scene.

Rosaura, Leonora og Græven af B. V.

Leonora.

Det var et deiligt Selskab I har villet føre
mig udi. Jeg er Jer i Sandhed høiligen for-
bunden derfor.

Rosaura.

Følg mig, min Søster. Det er et Mens-
neske af et got Gemytte; Men han har ogsaa
sine Feil.

Leonora.

Jeg for min Part forlanger i Sandhed ikke
at conversere ham oftere.

Græven af B. V.

Mylorden har et meget got Gemyt; Men
jeg har stødt ham for Hovedet, da jeg lod mig
forstaae med, at jeg fandt mig misfornøiet i hans
Compagnie.

Ros

Rosaura.

Hvad beklager han sig over?

Græven af B. N.

At jeg seer hende dele sin Gunst med en Fremmed.

Rosaura.

Men hvad bilder han sig vel ind? Hører jeg ham til? Har han maaskee kjøbt mig? Er jeg hans Kone? Formener han at have noget at besvale over mig? Erklar sig, med hvad Myndighed? Paa hvad Fundament? Jeg elsker ham Herr Græve, mere maaskee end han tænker; Men derfor vil jeg ikke opofre ham min Friehed. Hornette Folk har ikke fornøden at skamme sig for et honet Selskab. Et Forstandigt Fruentimmer omgaaes med alle indifferent. Saaledes har jeg gjort til Dato; Og dersom jeg har sadt Priis paa nogen i sær, da er det ham. Men dersom han misbruger min Godhed, vil jeg kaste ham i en Massa med alle de andre, og maaskee forviise ham ganske mit Huus.

[hun gaar bort]

II. Scene.

Leonora og Græven B. N.

Leonora.

Han lader til at være meget bedrøvet, Herr Græve. Men al Jeres Fortrød kommer af den forbandede Jaloufie, der er en Pinebænk for de stakkels Fruentimmer. Min Søster gjør vel,

at

at hun vil føre Jer dette Galsskab af Hovedet. Dersom det var mig, og jeg fik en Mand, som var jalour, ville jeg komme ham til at crepere af Fortvivlelse. (hun gaaer bort)

Græven af B. N. [allene]

Hvorledes skal man bære sig ad, at man ikke bliver jalour? Jeg er forliebt i et smukt Fruentimmer, og finder hende siddende hos en anden. Na! Omgiegelsen maae være saa honnet og artig som den vil! Jeg nægter det ikke; Men der begyndes med Artighed og endes med Amour. Jeg har ogsaa undertiden været lit forliebt iblant. Forbandet være den, som først har indført den Maade at conversere paa. [han gaaer bort]

12. Scene.

En Gade med Rosauræ Huus.

Doctoren og Pantalou.

Pantalou.

Saadanne er det, min kære Ven og Frende. Min Broder Steffanello er død, uden at efterlade sig Børn; og paa det vores Familie ikke skulle uddøe, uden Arvinger, har jeg besluttet at gifte mig.

Doctoren.

Det Forsæt var ikke saa galt. Det kommer allene an paa at faae Børn.

Pan?

Pantalon.

Jeg skal sige Jer. Jeg er vel gammel; Men som jeg har skaanet mig, i min Ungdom, haaber jeg endnu at formaae noget, i Alderdommen.

Doctoren.

Har I betænkt og fastsat, med hvem I ville forene Jer?

Pantalon.

Jeg skal sige Jer: Min Broder har havt Madame Rosaura. Og jeg havde nok lyst til Jomfru Leonora. Paa den Maade, kunde begge Jeres Døttre være sammen, i mit Huus, om Jer saa syntes. I pleier ellers at være artig, og jeg haaber, at I ikke siger mig Nei.

Doctoren.

Det skulle være mig en stor Fornøielse, og jeg takker for den Høiagtelse, I bærer for mig og mine Døttre. Det kan være Jer nok: Leonora skal være fornøiet; I kan faae hende, og jeg tilsiger Jer hende.

Pantalon.

Jeg skal sige Jer videre: Hun har boet hos mig, tillige med hendes Søster; Saa jeg haaber at hun ikke skulle sige mig Nei. Og saa vidt mig synes, kan hun nok lide mig.

Doctoren.

I Fald Jer saa synes, vil jeg tale med Leonora. I kan selv imidlertid tale et Ord til Rosaura derom. Ved Jer og mig og hendes Søsters Raad, haaber jeg at den Sag skal falde vel ud.

ud. Kiere Ven! Jeg maae hen at forrette noget,
som ligger Magt paa; vi tales vel ved inden
Aften. [han gaaer bort]

13. Scene.

Pantalon, derefter Monsieur Le Blau.

Pantalon.

Det er dog sandt: Dersom jeg ikke havde
havt den lille Putte i Huset, havde jeg ikke saa
let faaet i Sinde at gifte mig. Nu det er kom-
men paa mig, at jeg kan lide hende, kan jeg ikke
leve hende foruden.

Monsieur Le Blau.

Monsieur Pantalon! Jeg er Jeres Tiener,
af mit ganske Hierte.

Pantalon.

Ydmuygste Tiener, Monsieur Le Blau.

Monsieur Le Blau.

J holder Jeres Person meget hellig.

Pantalon.

Hvorfor siger han dette?

Monsieur Le Blau.

Fordi J omgaaes saaielden Jeres Venner.

Pantalon.

Jeg er nu gammel, som han seer, jeg kan
nu ikke lobe mere med, som tilforn: Jeg holder
mig til et got Glas Biin; Men alt til Raade-
lighed; Og Fruentimmer har jeg reent sagt Farvel.

C

Mon-

Monsieur Le Blau.

Jeg ville, ma Foi! dog ikke vove en Dyst med Jer, i Amour, hos en kion Pige. J er vel gammel; Men J bær dog meget vel Jeres Alder.

Pantalon.

Det kan maaskee være sandt: Gamle Ungdoms Anstød finder jeg intet til; thi jeg har, sandt at sige, aldrig været i Frankerig.

Monsieur Le Blau.

Evviva, Monsieur Pantalon de Bisonjosi! Jeg har en Bouteille Bourgogne Biin, tolv Aar gammel, der kunde komme en Død til Live igien. Den vil vi drikke sammen.

Pantalon.

Ja hvorfor ikke? Det gielder en Bouteille.

Monsieur Le Blau.

Og hvorledes staaer det sig, med Jeres Cyper-Biin? Jeg har engang druffet den meget kion, i Eders Huus.

Pantalon.

Jeg har et kostbart Fad, med saa extra Pyl en Biin, at man næppe finder Magen.

Monsieur Le Blau.

Bon, Bon, Bon! Lad os probere den.

Pantalon.

Naar han behager.

Monsieur Le Blau.

Allons! Lad os bruge Tiden, medens vi har den.

Pan?

Pantalon.

Nu paa denne Tid er det ikke beleiligt. Der er saa tvunget hjemme til mit; Men lad det drive over, indtil Fruentimmerne gaaer ud i Byen, at vi kan ha vores egen Frihed.

Monsieur Le Blanc.

Jeg, for min Person, har ingen Undseelse, for Fruentimmerne. Kom, kom.

Pantalon.

Man maae dog være lit beskeden.

Monsieur Le Blanc.

Det skal være Madame Rosaura en Fornoielse, at vi kommer lit til hende, for at forstaae Tiden. Det er en Dame af stor Forstand: I har en stor Svogerske, Herr Pantalon.

Pantalon. (sagte)

Nu begriber jeg, hvad det var for Biin hans Næse kloedde efter: Der er ogsaa en lille Piige i Huset. Jeg ville ikke = = = Nei, Nei! det være langt fra. (høit til Mr. Le Blanc) Ja det er en smuk artig og honet Enke.

Monsieur Le Blanc.

Kiere Ven! Gjør mig den Fornoielse og før mig derind, at jeg kan hilse hende.

Pantalon.

Na! Han tar Feil: Jeg heder Pantalon og ikke Forførerere.

Monsieur Le Blanc.

Han, som er Herre i Huset, kan jo sagte gjøre det.

Pantalon.

Jeg kan vel; men det sommer sig ikke.

Monsieur Le Blau.

Hvorfor?

Pantalon.

Hvorfor! Synes ham vel, at en Svoger
 skulle være Kobler, for sin Svogerske?

Monsieur Le Blau.

Na lad disse galne Tanker fare. I er min
 Ven, og en galant Homme. Jeg ville giøre det
 samme for Jer.

Pantalon.

Jeg takker mangfoldig. Jeg behøver ikke
 flige Tjenester; Og det er mig ikke mueligt at
 tiene Jer.

Monsieur Le Blau.

Enten er jeg taabelig, eller og I ikke for-
 staaer mig. Madame Rosaura befalder mig, jeg
 ville nok see hende nær ved; Jeg beder at I ville
 føre mig derind, og I trykkes det er saa stor en Sag.

Pantalon.

Det er kuns en Bagatelle. For en der ingen
 Følelse har, kunde det være ligemeget.

Monsieur Le Blau.

Men jeg kan jo siden gaae derhen, Jer foruden.

Pantalon.

Som ham behager.

Monsieur Le Blau.

Hun er jo Enke: I har jo ikke at sige
 over hende.

Pans

Pantalon.

Han siger Sandhed.

Monsieur Le Blau.

Jeg ville ellers være Jer den Obligation skyldig.

Pantalon.

Det kan være ligemeget.

Monsieur Le Blau.

Det skulle være en anden, der skulle bede mig om sliq en Tieneste.

Pantalon.

Og jeg er af et ganske andet Sind!

Monsieur Le Blau.

Det er ingen galant-Homme, der nægter at tiene en Ven.

Pantalon.

J det som er tilladt og honnet.

Monsieur Le Blau.

Jeg er en honnet-Homme.

Pantalon.

Det tvivler jeg ikke paa.

Monsieur Le Blau.

Behager Jer et Dofin Bouteiller, saa vil jeg sende Jer dem?

Pantalon.

Jeg maa ret undres over Jer Udfærd. Jeg trænger ikke til Jeres Bouteiller. Af faadanne Liqueurs har jeg selv saa mange, at jeg kunde drukne Jer, og et halvt 100 som Jer. Saadant Tilbud kan J gjøre til Folk af en anden Staud, og ikke til Pantalon de Bisonjosi, der holder mes

re paa sin Reputation, end sit Liv. Hør I vel.
 Det kan I rette Jer efter: I mit Haus er hver-
 ken Cypern eller Candien for Jer.

(Han gaaer bort)

14. Scene.

Monsieur Le Blau, derefter Marionette.

Monsieur Le Blau.

Jeg maae ret hierte-lee af ham. Det er
 en got Mand; Men han er alt for Italiensk.
 Men hvad kan det hindre mig, at han ikke vil
 føre mig derind? Hvad har jeg hans Hielp for-
 noden dertil? Har jeg ikke Courage nok at banke
 paa, og lade dem lukke mig op? Dersom jeg ikke
 det havde, gjorde jeg min Nation Uret.

(Han banker paa)

Marionette. [seende ud af Vinduet]

Hvem banker?

Monsieur Le Blau.

Er Madamen = = = Oh! Marionette.

Marionette.

Er han her?

Monsieur Le Blau.

Er du i Venedig?

Marionette.

Ja jeg er.

Monsieur Le Blau.

Er Madame Rosaura hjemme?

Ma

Marionette.

Kom her op, kom her op, at vi kan tales bedre ved. (hun lukker Vinduet, og kommer ned til Døren)

Monsieur Le Blanc.

Na dette er den rette Levemaade. Hvilken høi og smuk Education er ikke dog den Franske. (han gaaer ind)

15. Scene.

Rosaura sidder og læser i en Bog,
derefter Marionette.

Rosaura.

Hvilken smuk Lærdom er ikke denne! Den som har gjort denne Bog, har med Flid skrevet, for at behage Fruentimmerne. [hun læser]

"Faderen bør forsyne sin Dotter med
"en Mand, og hun maae forsee sig med
"en Galant Denne skal være Konens Ge-
"heime- Secretair, og have mere at sige
"over hende, end Manden: En Galant
"pleier at være en meget nyttig Person, for
"en god Mand; fordi han betager Man-
"den en hoben Byrde, og stiller en Bizar-
"re Kones uroelige Sind."

Denne ubekjendte Autor har ikke skrevet for mig. Siden jeg blev gift, har jeg ikke kundet lide disse Snusshaner om mig, som vil have mere at sige end Manden. Den som ingen Galaner har, er undergoven een allene, da en anden derimod for-
dobler sine Lænker.

Marionette.

Jeg ville ikke forstyrre Jer, i Jeres Læsning
 " " "

Rosaura.

See der er din Bog igien, den er ikke for mig. Forvar den, til du kommer til Paris igien.

Marionette.

Siden den staaer Jer ikke an, tar jeg den til mig igien; Men J maae troe mig, at den til Dato, endogsaa i Italien, er Fruentimmerets Grammatica. Men dette vil vi nu gaae forbie. Det er det mindste vi har fornøden at bekymre os om. Skiebneen gir Jer her en lykkelig Leilighed i Hænderne til at profitere af Jeres Merite.

Rosaura.

Paa hvad Maaede?

Marionette.

Her er en Fransk Cavalier, som ganske er indtagen af Jeres Skionhed, og længes med Smerte efter at tale med Jer.

Rosaura.

Hvad heder denne Cavalier?

Marionette.

Monsieur le Blau.

Rosaura.

Na jeg kiender ham. Han dansede Menue i Gaar: Aftes paa Bal, saa affecteret; at naar han gav mig Haand, var det ligesom han ville lemleste mig.

Ma?

Marionette.

Det gir intet til Sagen: Det er en meget rig Cavalier; Han er af Adel, ung, smuk og munter, slet intet jalour, slet intet underfundig: Og det kan overalt være Jer nok, han er en Franzos.

Rosaura.

Du kan dog ikke lade den stemme Bane at ophøje din Nation, endog i den ringeste Ting.

Marionette.

Men naar jeg siger Sandhed. Summa Summarum: Han er i Forgemakket, og venter paa Tilladelse at komme ind.

Rosaura.

Og du har saaledes fort ham herind, uden videre Betænkning.

Marionette.

Han er min Landsmand.

Rosaura.

Hvad bryder det mig, at han er din Landsmand. Det kommer mig og vel til at vide det i Forveien.

Marionette.

Siig mig dog Besked, og gjør mig ikke forvirret i Hovedet. Han har maaskee ogsaa Ringe.

Rosaura.

Gjør mig ikke uforfæmmet; thi ellers, ellers ::

Marionette,

Jeg skæmter kuns, Madame. Dersom I ikke vi tillade ham at komme ind :: :: ::

E 5

16. Scene.

16. Scene.

Monsieur Le Blau og de Forrige.

Monsieur Le Blau.

Marionette! sover Madamen?

Marionette.

Nei, min Herre! Men nu kan han ikke $\approx \approx \approx$

Monsieur Le Blau.

Siden hun ikke sover, saa tillad mig dog at komme nærmere. [han træder ind]

Marionette.

Hvad er det I gjør?

Rosaura.

Min Herre! Det summer sig her ikke saa dristig $\approx \approx \approx$

Monsieur Le Blau.

Hun seer mig her for hendes Fodder, at bede om Forladelse for min Dristighed. Dersom hendes Hierte er saa deilig, som hendes Ansigt, haaber jeg, at hun ikke kan nægte mig den Gunst.
[han falder paa Kna]

Marionette. (sagte)

(Bravo, Monsieur Le Blau.)

Rosaura.

Staae op: Jeres Forseelse er ikke saa stor, at I har fornøden at kaste Jer for mine Fodder; jeg fortiener ikke saa stor Ydmyghed.

Monsieur Le Blau.

Al Himmell! Hendes Tale har opfyldt mit Hierte med lutter Sødheder.

Ros

Rosaura. (sagte)

Man kan ikke andet end blive charmeret i disse smaae Løier. (sagte til Marionette) Marionette, du kan gaae hen at forrette hvad du har at gjøre. Her har jeg dig nu ikke mere fornøden.

Marionette. (høit)

Har Madamen noget at befale?

Rosaura.

Flyt to Stole hid.

Marionette.

Her ere de. . . . Han erindrer sig vel, min Herre, vor Lands Skif. (til Monsr. Le Blau)

Monsieur Le Blau.

Ja! Et par Handsker for Kammer-Pigen. Du skal faae dem.

Marionette. (sagte)

Nei da holder jeg mere af Engellsmanden. Dette strax er dog en kostelig Ting.
(hun gaaer bort.)

17. Scene.

Rosaura og Monsieur Le Blau.

Monsieur Le Blau.

Åh, Madame! Himlen som giver alting vel, kan unuueligen have gjort hende saa smuk, for at pine Amanter. Hvorudover jeg slutter mig til hendes Medlidenhed, af hendes Smukhed.

Rosaura.

Men siden jeg veed, at jeg ikke er smuk, saa kan jeg ikke heller rose mig af Medlidenhed.

Mons

Monsieur Le Blau.

De flette Zanker, hun har om sig selv, kommer af hendes store Modestie. Men, Himlen være lovet! Dersom Apelles nu skulle male Venus, kunde han ikke gjøre andet, end hendes Portrait.

Rosaura.

Den alt for store Koes, min Herre, forvandles til Hyllerie.

Monsieur Le Blau.

Jeg siger det alvorlig, og saa oprigtig som jeg mener, paa Cavaliers Parole! saa sandt som jeg er en veritable Franzos, den jeg ogsaa er, at hun er smuk, over alle Smukke paa denne Jord.

Rosaura. (sagte)

Han bliver endnu ved i samme Tone.

Monsieur Le Blau.

Til denne naturlige Skionhed, har hun derforuden soiet den smukke Kunst, saa perfect at pynte sit Hoved, at hun kommer mig for, som en Flora. Hvem har friseret hende, Madame, Bores Marionette?

Rosaura.

Ja just hun.

Monsieur Le Blau.

Jeg kan kiende den Parisiske Maniere, men jeg beer om Forladelse! Et halstarrigt Haar vil desertere ud af hendes Touppe.

Rosaura.

Det kan ikke være saa stor en Sag.

Mon-

Monsieur Le Blanc.

Na! Forlad mig: Det lader meget ilde. Jeg vil tage det bort, om hun behager.

Rosaura.

Jeg vil kalde paa Kammer-Pigen.

Monsieur Le Blanc.

Nei, jeg vil nok selv ha den; Være at opvarte hende. Vie lidt.

Han tar et Sølv-Federal op af Lommen, hvoraf han tar en Sax og skær Haaret bort. Endnu af samme Federal tager han en Naal, og accomoderer Haaret. Da han fornemmer at det ikke gaaer got, tar han en liden Kam i Federal, op af en anden Lomme, og accomoderer Soupeen. Af en Sølv-Tælle tager han en liden Pusker med Pudder, og pudrer hvor der fattes. Siden tar han en liden Kniv frem, af Foderafet, og skraber Puddret af hendes Pande med. Han vifter hende af, med et Tørklæde, og tar et Speil frem, at hun kan see sig iudi. Til sidst tager han en Glaske lugtende Vand op, hvoraf han kommer noget paa Hænderne, for at vaske sig med, og tørrer sig i sit Tørklæde. Imidlertid siger han nogle Ord, som passer sig ved hver Ting. Rosaura forundrer sig, og lader ham raade, siden sætter han sig ned og siger:

I Sandhed! er hun ikke nu i fuldkommen Stand.

Rosaura.

Man maae dog tilstaae, at han har en fuldkommen god Gout, og er ret et Billede paa Galanterie.

Monsieur Le Blanc.

Siden hun taler om den gode Gout, da siger jeg det ikke, for at rose mig: Men Paris har dog gjort nogen fait af mig. Alle de Franske Skrædere fører Correspondence med mig, for at com-

munis

municere mig deres Ideér. Og de gir aldrig en nye Mode ud, uden min Approbation.

Rosaura.

Man kan i Sandhed nok see, at hans Klæde-Dragt er ikke almindelig.

Monsieur Le Blau.

Åh! betragt engang denne Taille!

(han staaer op og spadserer)

See kuns hvor vel disse to Skid ikke staaer! Det er just den Equilibre, som de ere sadte i, der er Aarsag til, at hun har seet mig saa extraordinair reussere paa Bal.

Rosaura. (sagte)

Det kunde heller ikke være slettere.

Monsieur Le Blau.

Men jeg spilder kuns Tiden paa unyttige Ting, og forglemmer at sige hende, at hun behager mig overmaade meget; At jeg elsker hende saa høit som mit eget Syn, og udbeder mig hendes Conversation, til den eneste Vederqvælgelse, i al min Sienvordighed.

Rosaura.

Min Herre! Det er min Lykke, at jeg behager ham, det er hans Godhed, at han elsker mig; Men, at conversere ham staaer ikke til mig.

Monsieur Le Blau.

Hvem dependerer hun da af? Er hun ikke sin egen Herre?

Rosaura.

En Enke er underkast Critiquer, mere end et andet Fruentimmer. Dersom jeg erklærede mig

mig for ham, ville man ikke gjøre andet, end snakke om mig.

Monsieur Le Blau.

Men hun har jo ikke fornøden at kiere sig om slige Folk. Hun maae leve efter alle kloge og forsigtige Fruentimmers Systema.

Rosaura.

Et forsigtigt Fruentimmer maae enten leve retiree, eller forene sig, i Egteskab, med en Mand.

Monsieur Le Blau.

Denne Proposition kunde maaskee være Feil. Men, om hun saa vil have det, tilbyder jeg hende en Mand.

Rosaura.

Hvem skulle det vel være, min Herre?

Monsieur Le Blau.

Le Blau, som tilbeder hende. Jeg min Allerkiereste! Jeg gir hende min Haand, som jeg har givet hende mit Hierte.

Rosaura.

Giv mig nogen Tid at betænke mig.

Monsieur Le Blau.

(Nærmende sig til hende, for at tage hende i Haanden)

Ja, min Skat! tag saa lang Tid hun behager; Men lad mig ikke crepere imidlertid.

Rosaura.

Ei min Herre! lit mere modest.

Monsieur Le Blau.

Tillader hun ikke saadan en lille Smule, for den der skal være hendes Mand.

Ros

Det er endnu alt for hastig.

Monsieur Le Blau.

Men jeg brænder, og kan ikke leve.

(nærmer sig med Passion som tilforn)

Rosaura. (sagte)

Jeg maae giøre en Ende herpaa. (hun staaer op)

Monsieur Le Blau.

Hun maae ikke flygte bort fra mig. Hav dog Medlidenhed. (han gaaer efter hende)

Rosaura.

Modest siger jeg! Han er alt for næsvitis.

Monsieur Le Blau. (falder paa Sna)

Jeg beder om Forladelse.

Rosaura. (sagte)

Nu igien det samme. (heit) Na! saa staae op dog, og før mig ikke saaledes i Fristelse.

Monsieur Le Blau.

Uk! Madame! Jeg er saa hierteklemt, at jeg ikke kan staae op igien, uden hun hjælper mig, med en Haand.

Rosaura.

Nu da! Jeg vil hjælpe ham at staae op.

(hun gir ham Haanden, hvilken han kysser)

Monsieur Le Blau.

Det er en slet Amant, som ikke kan begaae Tyverier.

Rosaura.

Na, min Herre! Han er alt for flygtig.

Monsieur Le Blau.

Og hun er alt for smuk.

Ros

Rosaura.

Belan! Nu er det mig ikke mueligt, at profiterere længere af hans Artigheder.

Monsieur Le Blau.

Jeg maatte være meget ubeskedent, dersom jeg søgte at forlænge hendes Incommodite. Jeg vil da gaae, for at lade hende i fuldkommen Frihed.

Rosaura.

Jeg forbeholder mig, til en anden Tid, at svare ham, paa hans Forslag.

Monsieur Le Blau.

Denne Haand hører hende til.

(han rækker hende sin Haand)

Rosaura.

Og jeg er ikke langt fra at tage imod den.

[sagte] Jeg vil dog betænke mig vel, inden jeg gjør det.

Monsieur Le Blau.

Adieu, min Dronning! Hersterinde over mit Hierte og mine Tanker. Hvilken Skionhed! Hvilken Yndighed! Det er Skade hun ikke var fød i Paris. [han gaaer bort]

18. Scene.

Rosaura. [allene]

O Sandhed! Dersom jeg var fød i Paris, ville jeg giælde noget mere end jeg gjør. Jeg hatter mig dog lykkelig, at være fød i et Land,

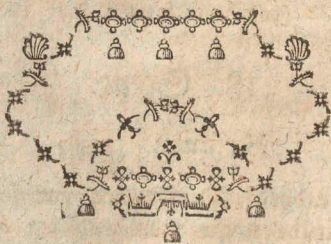
D

hvor

hvor den gode Gout regierer, saa got som paa noget andet Sted. Italien foreskriver, til Dato, leve = Regler. Det samler og foreener alt det Gode, som findes hos fremmede Nationer, og lader dem beholde det Onde. Sligt er just det, som gjør Landet admirable, og indtager alle Nationer som opholde sig her. Denne Franzos stod mig nok an, dersom han ikke var saa affecteret. Jeg frygter, at hans Tale maae altsammen være udstuderet, at han virkelig ikke er oprigtig, og at han tilsidst vil blive mere ustadig end Engelskmanden: Saa at dersom hin ikke lover at elske mig, uden for denne Stad, frygter jeg, at denne vil begynde at væmmes ved min Kierlighed, endog her i Staden.

E n d e

paa den første Act.

Anden

Anden Act.

I. Scene.

Kosauræ Kammer.

Doctoren og Kosaura.

Kosaura.

Det lader ligesom min Far reent havde forglemt mig: Han kommer aldrig at besøge mig engang.

Doctoren.

J veed vel, min Datter, at jeg har mine Forretninger at passe paa; Og da jeg ingen visse Indkomster har, maae jeg see at jeg kan forskaffe mig Ophold, ved min Sved og Arbeide.

Kosaura.

Derfom min Far har nogen Ting fornøden, kan han kuns frit befale.

Doctoren.

Jeg vil ikke besværges Jer med mere Byrde. Det er alt nok at i underholder Jeres Søster Leonora, hvorved J betager mig den største Bekymring, jeg har i Verden.

Kosaura.

Man maatte dog ogsaa nok see sig om en Leilighed, for at faae hende gift.

Doctoren.

Derfor er jeg just kommen her hid til Jer. Veed J, at Herr Pantalon, Jeres Svoger, har i Sinde at ville ægte hende.

Rosaura.

Na! giv hende ikke bort til en gammel Mand.

Doctoren.

J har jo ogsaa taget en gammel Mand.

Rosaura.

Og just derfor siger jeg, at J ikke skal give hende til saadan en.

Doctoren.

Lig kuns stille. Jeg vil tale med Pigen, og finder hun nogen Tilboielighed, vil vi ikke spille hendes Lykke.

Rosaura.

Derksom hun synes noget derom, kan hun giøre det; Men see til, J ikke bedrager Jer i Haabet.

Doctoren.

End J Rosaura! vil J ikke gifte Jer igien?

Rosaura.

Hvorfor ikke dette? Derksom der forekom en god Leilighed, ville jeg maaskee nok ta imod den.

Doctoren.

Her er en Spansk Cavalier, som har gode Tanker til Jer.

Rosaura.

Hvad heder han?

Doctoren.

Don Alvaro di Castilia.

Rosaura.

Jeg kiender ham, han var med i Gaars Aftes paa Bal.

Doctoren.

Han har begiert, jeg ville føre ham med mig til Jer, og han er fulgtes med mig hid. Jeg veed, det er en meget artig og honnet Cavalier, saa at (dersom I ikke har noget at indvende herimod) I gjorde mig en Fornoielse, med at tage ham. Overalt kan det hende sig, at hans Inclination ikke skulle være saa ueffen for Jer.

Rosaura.

Siden min Far foreslaaer mig ham, veigret jeg mig ikke for at ta imod denne Spaniske Cavalier.

Doctoren.

Det var heller ikke af Beien, og I gjorde meget vel, min Dotter, om I gistede Jer igien. Forlad mig, at jeg siger det: En Enke paa Lystigheder gjør ikke den beste Figur, i denne Tid.

[han gaer bort]

2. Scene.

Rosaura, derefter Don Alvaro.

Rosaura.

Han dræber mig, paa en høflig Maade. Men det er dog store Erobringer, jeg har gjort i Gaar = Aftes! De bleve alle charmerede. Jeg veed ikke hvad besynderligt jeg havde paa mig. Men der er Spaniolen. Han kommer, med geometrisk = afpassede Skridt. Den sædvanlige Gravite, hos hans Nation.

Don Alvaro.

Jeg ønsker hende en god Dag, Donna Rosaura di Bignonjosi.

Rosaura.

Jeg takker ydmygt, Don Alvaro di Casilia.

Don Alvaro.

Hendes Fader, har endelig villet have, at jeg skulle komme og gjøre hende Uleilighed, paa nærværende Tid. Jeg har ikke heller villet efterlade at være ham heri til Billie, for tillige at have den Fornøielse at besøge hende.

Rosaura.

Min Fader har været alt for ubeskeden at forvolde ham saa stor Uleilighed, ved at fore ham hid, for at lides i mit uangeneme Compagnie.

Don Alvaro.

Hun er en Dame af stor Merite; Og finder derfor den Nøie, jeg giver mig for hendes Skyld, ikke saa ilde belønnet.

Rosaura.

Vil han behage? Vær af den Artighed at sidde lidet ned.

Don Alvaro. (sagte)

Hun er endnu mere smuk, ved Dagen, end ved Aftenen. (idet han sætter sig)

Rosaura. (sagte)

Han taler mig noget myndigt til.

(hun sætter sig)

Don Alvaro.

Der har hun en Prise af min Tobak.

(han gir hende Tobak)

Rosaura.

Den er i Sandhed kostbar!

Don

Don Alvaro.

Jeg har faaet den i Gaar, med en Staffette,
affærdiget fra Førstinden, min Moder.

Rosaura.

Den kan i Sandhed ikke findes bedre.

Don Alvaro.

Der er den, til hendes Tieneste.

Rosaura.

Jeg vil ikke veigre mig for den Ære, at
komme lidet deraf i min Tobaks-Daase.

Don Alvaro.

Betien sig af min.

Rosaura.

Det tillader jeg ikke, at han skulde være
den foruden.

Don Alvaro.

Nu vel da, giv mig hendes igien.

Rosaura.

Men min er af Sølvs, og hans er jo af Guld.

Don Alvaro.

Hvad Guld! Hvad Guld! Vi agter Guld
ikke anderledes end Skarn. Jeg agter mere en
Prise af min Tobak, end hundrede Daaser af
Guld. Vær saa god.

Rosaura.

For at fornøie ham. (Hun kister Daase med ham)

Don Alvaro! Gøfalder ham vores Italien.

Don Alvaro.

Ja det er et deiligt Land; Men man seer ikke
den majestætiske Vir, som opfylder alle Braaer i
Spanien.

Rosaura.

Dg hvad siger han om de Italienske Fruens
timmer?

Don Alvaro.

De kiender ikke deres egen Skionhed.

Rosaura.

Hvorfor ikke det?

Don Alvaro.

Fordi de giøre sig for nederdrægtige, og vide
ikke nok at holde paa den Respekt, deres Meriter
tilkommer.

Rosaura.

Men hvad siger han! Bille han da, at de skulle
være hoffærdige?

Don Alvaro.

Jeg ville, de skulle være mere graviteske,
og mindre gemene.

Rosaura.

Men det er saa vores Skik.

Don Alvaro.

Sagte, Madame! Jeg taler ikke om hende.
Hun synes ikke at være en Italiener. Forgangen
Nat indtog hun mig ganske med Forundring. Jeg
saae en Straale, af et klart majestætisk Væsen,
skinne af hendes Dine, der opsyldte mig med Ve-
neration, Respekt og Forundring. Hun forekom
mig, just som en af vore Damer, hvilke, uagted
den haarde Tvang, hvori vi holder dem, har
den Kraft at nedslaae og fælde os, med deres
Diekast.

Ros

Rosaura.

Jeg takker for de gode Tanker, han har om mig. Men forvar at han ikke bedrager sig.

Don Alvaro.

En Spaniol kan ikke blive forblindet. Vi har den rette Kundskab om Fortienester.

Rosaura.

Det tilstaaer jeg; Men undertiden kan Passionerne forblinde.

Don Alvaro.

Nei, Nei! Det er ikke mueligt, at Spanierne skulle elske, af en fæist Passion. Førend de lader sig indtage af Kierlighed, vil de først kiende Personen, som er Aarsag til deres Elskov. Dets ligheden, hos os, er ikke den stærkeste Motiv til Kierlighed.

Rosaura.

Hvori pleier de da at forliebe sig.

Don Alvaro.

I Indgetogenhed og Gravite.

Rosaura. (sagte)

Det er i Sandhed den Nations særdeles Character.

Don Alvaro.

Jeg vil ikke være hende til for stor Uleilighed. Hvad er Klokken.

Rosaura.

Den er vel ikke langt fra tolv.

Don Alvaro.

Lad os see hvad vores Infallibile siger. [han tager uhret op] Dette er det fuldkomneste Verk af Quare.

Rosaura.

I Spanien giøre de jo ingen Uhrer.

Don Alvaro.

Tænker hun dette! Der er endelig ikke mange som arbejder i Spanien.

Rosaura.

Men hvorledes lever smaae Folk da?

Don Alvaro.

Der er ingen smaae Folk i Spanien.

Rosaura.

Na! det er ret en Original! [Imedens han vil see hvad Klokken er, falder Uhret paa Gulvet]

Don Alvaro.

Saa Fanden i Bولد. [han gir det et Stød med Foden, og kaster det ud af Theatro]

Rosaura.

Hvad er det han gjør! Saa fuldkommen et Verk!

Don Alvaro.

De som selv eier Guld- Miner, fattes ikke for Uhrer.

Rosaura.

Men han maae betænke dets Fuldkommenhed.

Don Alvaro.

Det som min Fod har rørt ved, er ikke mere værdig at komme i min Haand.

Rosaura.

Det er vel sagt.

Don Alvaro.

Men, i en halv Time, hun har være hos mig, har hun ikke forlangt det ringeste.

Ros

Rosaura.

Jeg veed ikke at bede ham om andet, end den Ære af hans Bevaagenhed.

Don Alvaro.

En Spaniers Bevaagenhed erlanger man ikke saa let. Hun er smuk, majestætisk, hun behager mig; jeg elsker hende; Men der fattes endnu nogle Omstændigheder, som skulle forbinde mig til at være hende tilgedan.

Rosaura.

Vær da af den Godhed at sige mig, hvad der fattes.

Don Alvaro.

Jeg ville vide, i hvor høi Æstime hun holder Adelskab.

Rosaura.

Det er min Afgud.

Don Alvaro.

Jeg vilde see, om hun kunde foragte nedrige Gemytter, og de som ei ere af Adel.

Rosaura.

Jeg hader og bærer en Affkye for dem.

Don Alvaro.

Jeg vilde forsøge, om hun havde den Dyd at kunne præferere et høit Blod, for en forsængelig Skionhed.

Rosaura.

Derpaa piquerer jeg bestandigen.

Don

Don Alvaro.

Nu er hun værd at nyde min Gunst. Denne
ne tilkommer hende ganske. Hun har at disponere
re efter eget Behag. (han staaer op)

Rosaura.

Vil han allerede forlade mig?

[han staaer ogsaa op]

Don Alvaro.

Jeg vil ikke længere sætte min Continence
paa Prøve. Jeg skulle ellers snart blive blodhiertet.

Rosaura. (sagte)

Jeg vil forsøge, om jeg kan fornøie ham,
efter hans Lands Skik. (han sætter sig i Gravite)
J maae ikke vente noget Diekast fra mig, uden
alvorligt.

Don Alvaro.

Saaledes staaer hun mig an.

Rosaura.

Jeg vil lade Jer lide, førend jeg beviser
mig medlidende.

Don Alvaro.

Det vil jeg taale, med Fornøielse.

Rosaura.

Efter min Befaling, maa J holde Jer,
uden engang at julle.

Don Alvaro.

Hvor sødt er det ikke at crepere for en Daa-
mes Skyld, der veed at vise bestandig sin Gravite.

Rosaura.

Fra denne Time af, maae J begynde at frygte
mig. Gaf bort.

Don

Don Alvaro.

Jeg nødes til at adlyde hende.

Rosaura.

J maae ikke see paa mig.

Don Alvaro.

U! hvilken Fortryllelse! Hvilken overnaturlig Alvorlighed. Jeg føler den største Fornøielse, i at taale den største Pine af Verden. (han vender sig lidet om, og gaaer bort ved et Suf)

3. Scene.

Rosaura. (allene)

Na! dette er den artigste Character af alle dem, jeg endnu har omgaaedes. Han finder Fornøielse i at være pinet; og for hans afgudiske Gravitets Skyld, taaler han hellere Foragt, end Caresser. Nu er jeg forsynet med fire Friere, hvoraf enhver har sine Meriter, ogsaa sine Feil. Italieneren er troe, men alt for jalour, Engelskmanden er oprigtig, men ubeständig, Franzosen er artig, men alt for affecteret, og Spaniolen forliebt, men alt for gravitesk. At jeg nu i en Hast kan slippe ud af den Tvang, jeg er i, hos min Svoger, seer jeg vel, jeg kommer til at udvælge een; Men hvem det skulde være af dem, veed jeg endnu ikke. Jeg troer dog, at jeg maae præfere Graven, frem for nogen anden, saa usfordragelig som han end undertiden gjør sig, med sin mistænkelige Jaloussie. Han er den første, som har erklæret sig for mig, og derforuden har han det Privilegium, frem for de andre, at han er
saas

saavidt min Landsmand: Et Privilegium, som
gielder til visse blant alle Nationer i Verden.

4. Scene.

Et Kammer i Verts-Huset.

Monsieur Le Blau og Harlequin.

Monsieur Le Blau.

Du er et Menneſke, som har Forstand: Og
det er Synd for dig, at du ſaaledes spilder din Tid
i et Vertshuus, hvor du ikke kan lade ſee din
Habilite.

Harlequin.

Jeg ſkal ſige ham, Patron: Siden min
ſtorſte Habilite beſtaaer i at øde og drikke, tykkes
mig, at jeg ikke kan ſaae det bedre, end i et
Vertshuus.

Monsieur Le Blau.

Nei, min Ven! Deri beſtaaer ikke din Ha-
bilité. Jeg kiender, af dine ſmukke Tanker, at
du er et Meſtetſtykke af Naturen, til at giøre en
Kierligheds Ambaffade.

Harlequin.

Han er i Sandhed en ſlet Astrologus; Thi
jeg har, ſaa Mænd, aldrig ageret Kobler.

Monsieur Le Blau.

See dog, hvorledes alle Tings Navne foran-
dres i Italien. Hvad vil den Kobler ſige? En
Freds Ambaffodeur, en Udtolker for forliebte
Hjerter, en Lykſaligheds og Fornoiellers Herold
for

fortiener al Estime, og indtager de største Vres
Poster i Verden.

Harlequin.

En Freds Ambassadeur; En Ulyksaligheds og
Fornoielsers Herold vil sige saa meget, paa got
Italiensk, som at slaae Ild i Fyrtoiet.

Monsieur Le Blau.

Belan! Jeg vil da være den, som skal sæt-
te din Person i et klarere Lys. Kiender du Ma-
dame Rosaura, Pantalou di Bisonjosi Svogerske?

Harlequin.

Ja min Herre, jeg kiender hende.

Monsieur Le Blau.

Har du vel den Courage at presentere dig for
hende, i mit Navn, og overlevere hende en kost-
bar Skat, til Foræring, som jeg vil slye dig.

Harlequin.

Er det maaskee en Ring?

Monsieur Le Blau.

Oh! andet end en Ring. Det er en Skat,
som man ikke kan taxere.

Harlequin.

Zhi dersom det var en Ring, da tog hun
den i al Sandhed ikke. Ja men! Jeg vil forsøge
det; Men han behager at erindre sig, at enhver
Noie fortiener en Belønning.

Monsieur Le Blau.

Forret min Commission vel; Og du skal
blive rigeligen belønnet.

Harle

Harlequin.

Med hans Tilladelse! Maatte jeg spørge, om min Herre nogen Tid har været i Engeland? Veed han Skikken der i Landet?

Monsieur Le Blau.

Nei, jeg har ikke været i Engeland; Og jeg veed ikke heller, hvad det er for en Skik du taler om.

Harlequin.

Han skal vide, at man har den Maade i Engeland, at betale forud.

Monsieur Le Blau.

Det bruger vi ikke hos os. Belønningen bør ikke gaae for Fortienesten. Forret dine Ting vel, og frygt ikke.

Harlequin.

Det er nok. Jeg forlader mig da paa hans Ord.

Monsieur Le Blau.

Jeg ville dog ikke have, at du skulle sige dig at være Tiener i Bertshuset; Thi det skikker sig ikke at sende dig med den Titel.

Harlequin.

Hvem siger han mig da at jeg er?

Monsieur Le Blau.

Du maae gaae under Navn af min Kammertiener; Siden det nu er tre Dage siden jeg gav ham Afsked, som du veed.

Harlequin.

Da skulle jeg vel ha nogle Klæder, som kunde skikke sig hertil. Seer han vel.

Mons

Monseur Le Blau.

Kom med mig, paa mit Kammer, saa skal jeg klæde dig paa Fransk.

Harlequin.

Paa Fransk! Na det gad jeg gierne seet. Saa skal jeg ogsaa blive Monseur.

Monseur Le Blau.

Du maa comportere dig efter den Franske Gout: adroit, hurtig, munter, allert. Hatten i Haanden, Verbørdighed uden Ende, Ord uden Tal, og Complimens uden Maade.

(Harlequin gjør et Forsøg derpaa, men det lykkes ikke for ham)

Monseur Le Blau.

Der er den Skat, som du skal overlevere hende. Det er mit Skilderie. Og jeg er forsikret, at hun skatter Delicatessen af dette Portrait mere end Rigdommen af al Verdens liggendesøe.

Harlequin.

Al hvilken Skat! Al hvilken deilig Skat! Oh che bella gioja.

Monseur Le Blau.

Hør, min kiere Harlequin! Hør den Compliment, du skal gjøre hende, paa mine Begne: Lær den vel, og glem ikke et Ord deraf; Thi der ligger en Hemmelighed i hver en Løddel.

Harlequin.

Det tør han ikke tvivle paa. Siig han kuns, at jeg kan høre hvad det er.

E

Monseur

Monsieur Le Blau.

Saaledes skal du sige: „Madame, den
 „som ønsker at giøre hende en fuldkommen Pres-
 „sent af den ærbødige og ydmyge Original, sents
 „der hende Copien i Forveien. Tag den, i Stes-
 „den for Kieresten, i Forvaring, indtil Lykken
 „forunder ham den Ære = = =

Harlequin. (repeterer næsten hvert
 Ord, og derpaa siger)

Holt op, holt op for Himlens Skyld: Jeg
 erindrer ikke et Ord mere deraf.

Monsieur Le Blau.

Belan! Jeg seer at du har kuns en swag
 Hukommelse. Kan du læse?

Harlequin.

Ganske lidet.

Monsieur Le Blau.

Kom med mig paa mit Kammer, saa vil
 jeg skrive det op, paa et Blad Papiir. Læs saa
 over derpaa saalænge, indtil det sidder dig fast i
 Hukommelsen.

Harlequin.

Dersom jeg skal læse over derpaa, til det sidder
 mig fast i Hukommelsen, frygter jeg for, at jeg
 kommer til at studere derpaa, min hele Livs-Tid.

Monsieur Le Blau.

Kiere Harlequin! Kom uden Ophold. Jeg
 er ganske utaalmodig efter at høre, hvad Svar
 Madamen behager at give mig tilbage; og efter-
 som Svaret bliver, skal du blive belønnet. Men
 tag

tag dig meget nøie i Agt med den Skat, jeg nyelig leverede dig. Det er en Skat, som har kommet de fornemteste Damer i Europa til at sukke.
(han gaaer bort)

Harlequin. (leende)

En Skat, som ville komme en stakkels Karl til at sukke af Sult. (han gaaer ogsaa bort)

5. Scene.

Græven af B. N., derpaa Soletto hans Løber.

Græven af Bosco Nero.

Rosaura blev vred, og sagde sig at være fortørnet, over min mistænkelige Jalousie. Jeg maae see at stille hende tilfreds. Overalt tilstaaer jeg, at Jalousie er en Pine for en Frier, og en Ubillighed mod den man elsker. Jeg haaber, ved dette Brev, des lattere at erholde Forladelse, og at komme i den søde Besiddelse af hendes Gunst. Hør Løber!

Soletto.

Illustrissimo.

Græven af B. N.

Veed du, hvor Signor Pantalon di Bisognosi boer?

Soletto.

Illustrissimo si.

Græven af B. N.

Kiender du Madame Rosaura, hans Svogeriske?

Q 2

Soletto.

Soletto.

Den Høi: Velbaarne Madame? Illustrissimo si, jeg kiender hende.

Græven af B. N.

Du skal gaae hen til hende, i hendes Logement, og bringe hende dette mit Brev.

Soletto.

Vossignoria Illustrissima! Det skal skee.

Græven af B. N.

Du maae lade hende give dig Svar tilbage.

Soletto.

Illustrissimo si.

Græven af B. N.

Med det samme kan du give Ngt efter, om der er Fremmede.

Soletto.

Vossignoria Illustrissima, lad mig kuns raade.

Græven af B. N.

Forret det nu vel.

Soletto.

Frygt ikke, Illustrissimo. Det ligger til vores Profession. Man agter mere en Løber, der veed at bringe et Brev, end et andet ordinair Postbud.

(han gaaer bort.)

Græven af B. N.

Jeg maae dog tilstaae, at alle vore Italienske Tienere ere fulde af Civilite. Undertiden giøre de sig selv latterlige, ved at giøre sig alt for glimrende; Men dette skader ikke. Hyklerie er en Confect som behager alle. (han gaaer bort)

6. Scene.

6. Scene.

Mylord Runebif, derpaa Birif.

[Mylorden spadferer for sig selv, op og ned paa Theatro, uden at tale : Derpaa tager han en liden Caffe op med Juveler, som han seer paa, lukker til igjen og kalder.

Mylord Runebif. (kalder)

Birif.

Birif. [kommer og tager Hatten af, uden at tale]

Mylord Runebif.

Tag disse Juveler, og bring dem til Madame Rosaura. Du kiender hende jo?

Birif.

Ja min Herre.

Mylord Runebif.

Siig hende, at jeg sender dig, siden jeg ikke selv kan komme.

Birif.

Ja min Herre.

Mylord Runebif.

Bring mig Svar tilbage.

Birif.

Ja min Herre. (han gaaer bort)

Mylord Runebif.

Tusinde Ducater? Ak! dette er kuns lidet. Hun fortiener mere. Ja Ja. (han gaaer bort)

7. Scene.

Harlequin med et Brev i Haanden, som han har faaet af Franzosen, derpaa Don Alvaro.

Harlequin.

Det kan maaskee hende sig, at jeg nu kan gjøre min Lykke. Franskmændene har lovet at ville Klæde mig op. Jeg har den Troe at han holder sin Parole, og gir mig Klæderne strax, om han ellers er en Galant-Homme, som de andre Franszoser jeg har kiendt. Men jeg ville dog ikke glemme den Compliment, jeg har at gjøre Madame Rosaura. Jeg vil give mig til at læse over igien, for at sætte mig det vel fast i Hukommelsen.

Han aabner Papiret, men da han bliver Spaniolen var, lukker han det til igien og forvarer det)

Don Alvaro.

Galant-Homme!

Harlequin. (Læder som han ei forstaaer at det er ham meent)

Hvem taler han til?

Don Alvaro.

Jeg taler til dig, min Ven.

Harlequin.

Jeg takker ham for hans gode Tanker.

Don Alvaro.

Siig mig, om du kiender Madame Rosaura, Herr Pantalons Svogerste?

Harlequin.

Ja, min Herre, jeg kiender hende. [sagte for sig selv]
For en Ulykke! Alle vil de om hende!

Don Alvaro.

Du skal have den Ære, i mit Navn, at presentere hende et liggendesøe.

Harlequin

Zarlequin.

Et liggendesæe! Det er mig en Bagatelle!
Jeg skal presentere hende det; Men han vil erin-
dre sig, at enhver Belønning udfordrer sin Møie.

Don Alvaro.

See der! Bring hende dette Blad, og du
skal blive rigeligen belønnet.

Zarlequin.

Er dette liggendesæet?

Don Alvaro.

Ja dette er et usfatteerligt liggendesæe.

Zarlequin.

Men jeg beder dog, Forlad at jeg er saa
nysgierrig, hvad betyder dette liggendesæe?

Don Alvaro.

Det er en Stamme-Tavle over min Familie.

Zarlequin. (leende for sig selv)

Dette er et liggendesæe, magen til Franzo-
sens Skat.

Don Alvaro.

Du skal overlevere det til Madame Rosaura,
og sige saaledes: „Store Dame! Speil Eder i
„Don Alvari, Eders Kierestes, berømmelige
„Forsædte; Og trost Eder, at J skal have den
„Være at komme i de Spanske Heltinders Tal.“

Zarlequin.

Vil han behage at høre! Jeg skal bringe
hende liggendesæet; Men det er mig umueligt,
at jeg kan sige hende al denne lange Remse. Der-

som han vil at jeg skal huske det, kommer han til at skrive mig det op.

Don Alvaro.

Ja det vil jeg giøre: Kom med mig paa mit Kammer, og dersom du bringer mig et fornøiet Svar tilbage, kan du forlade dig til, at der ogsaa skal vanke et lille Liggendesæe til dig.

Harlequin.

Jeg ville dog ikke, at dette lille Liggendesæe skulle blive til et lille bitte Træ. Men jeg haaber dog, ved disse to Commissioner, at giøre en god Coup, i Dag. (han gaaer bort med Don Alvaro)

8. Scene.

Rosauræ Kammer, med Bord, Papir,
Skriver-Toi, og Stole.

Doctoren og Leonora.

Doctoren.

Jeg siger Jer, min Dotter, at det Partie, som jeg har proponeret Jer, med at ægte Herr Pantalou, er meget fordeelagtigt for Jer; Thi saasom Signor Stefanello var rig, maae hans Broder, som har formeret sine Midler ved Arves gods, være dobbelt saa rig.

Leonora.

At jeg skal sige Jer min rene Meening, min Fiere Far, da er der ikke noget som mishager mig saa meget, som den U-lighed, der er imellem vores Alder. Jeg er alt for ung, og han er alt for gammel.

Doz

Doctoren.

J skal ingen Scrupel giøre Jer over, at han er ældre end J er. Han er ellers en artig Mand, sund og lystig; Og det som mere er, han kan lide Jer, og vil holde Jer som en Dronning.

Leonora.

Naar J tænker, min Far, at det kan være et anstændigt Giftermaal for mig, vil jeg ikke veigre mig for at giøre det, allene i den Hensigt, for at adlyde min Faders Befaling.

Doctoren.

Det er meget vel, min Dotter, du fornøier mig ret. Jeg vil strax gaae hen til Signor Pantalon; og førend nogen anden Tanke gjør ham afspændt, vil jeg bære Omfarg for at forsikre Jer Jeres Lykke. (han gaaer bort)

9. Scene.

Leonora, derpaa Marionette.

Leonora.

Det er vel søde Ord, at høre: Jeg skal faae Rigdom, jeg skal gistes. Men dette kan jeg ikke faae i mit Hoved, at jeg skal ha en gammel Mand. Marionette! Jeg har noget got Nytt at bringe dig: Jeg er bleven forlovet.

Marionette.

Jeg fornøier mig usigelig derover; Men er det tilladt at vide hvem Kieresten er?

Leonora.

Signor Pantalón.

Marionette.

Og dette kalder J got Nytt! Og J glæder
og fornøier Jer derover?

Leonora.

Hvorfor ikke dette? Er det ikke et got Par-
tie nok?

Marionette.

Ja, for en gammel Kierling paa 50 Aar;
Men ikke for Jer, som en ung frisk Pige.

Leonora.

Jeg tænkte vel ogsaa det samme, i Forstui-
ngen; Men siden, naar jeg betragter hans Rigdom,
synes mig, det ligger ikke stort Magt paa, at
han er gammel.

Marionette.

Det ligger meget Magt paa; Det ligger alt-
sammen Magt derpaa. Spørg kuns Jeres Sø-
ster ad, hvorledes det skikker sig, for en ung Pige,
at være gift med en gammel Mand. Dersom det
var tilladt at sige Jer alting, skulle jeg snart
komme den Lyst til at forgaae Jer. Jeg er ikke
gammel, og dog alligevel har jeg havt tre Mænd;
Men dersom jeg skulle gifte mig igien, ville jeg
have en Mand, som Skægget først begynte at
pippe paa Hagen af.

Leonora.

Saa:aa, Jeg ville saa Mænd ikke heller
sige Nei, om jeg kunde faae saadan en Mand.

Ma

Marionette.

J er en vakker ung Pige, munter og lystig, og just derfor ville jeg unde Jer en Franzos.

Leonora.

Hvem ville vel skaffe mig denne Franzos?

Marionette.

Naar ingen anden kan, da vil jeg.

Leonora.

Men foruden dette at han var ung, ville jeg have en, som var smuk og rig.

Marionette.

Saadanne ere der nok af i Frankerig.

Leonora.

Skulle jeg da reise til Frankerig, for at gifte mig?

Marionette.

Nei, min Jomfrue! De falder dagligen for, her i Venedig. Der kunde maaskee findes en, ret beleilig, som han var kaldet: Han viser sig inclineret for Jeres Søster, og hun lader som hun kuns lidet skjøtter om ham. Maaskee det kunde hende sig, at han kunde erklære sig for Jer.

Leonora.

Men dersom han elsker min Søster, kierer han sig vel intet om mig.

Marionette.

Na! Disse Franzoser ere ellers meget hastige til at faae Omvendelse. Med to Suk, kan J sælde dem til Jorden.

Leon

Leonora.

Du maler mig ham jo af, som han var ustadig.

Marionette.

Hvad kan det skade Jer? Naar I er gift, kan det jo være Jer nok.

Leonora.

Men hvad siger du da om en Mands Kierlighed.

Marionette.

Na! I veed ogsaa kuns lidet. Lad os tale om noget andet. Vil I see denne Franzos?

Leonora.

Ja jeg gad gjerne seet ham.

Marionette.

Lad mig kuns bringe den Sag i Rigtighed. Jeres Søster er ganske indtaget af den jaloux Græve, og estimerer ingen anden mod ham. Det er værst for hende; Det kan være Jeres Ulykke. En Franzos! Al! Hvilket lykfsaligt Egetskab!

Leonora.

Men jeg har givet min Parole til min Fader, at ville ægte Signor Pantalou.

Marionette.

I kan sige: I har betænkt Jer.

Leonora.

Han vil kalde mig ustadig.

Marionette.

I kan undskyldte Jer, med at sige: I er et Fruentimmer.

Leonora.

Han vil kielde paa mig.

Ma?

Marionette.

Lad ham skielde.

Leonora.

Han vil true mig.

Marionette.

J skal ikke blive bange.

Leonora.

Han vil tvinge mig dertil, med Magt.

Marionette.

Brølluppet kan ikke holdes, uden Jer; Det kan I slaae Jer Lid til.

Leonora.

Jeg frygter, at jeg ikke kan holde Stand.

Marionette.

Jeg skal tale derom til Jeres Søster; Og vi skal begge være Jer behjælpelige.

Leonora.

Kiere Marionette! Jeg recommanderer mig til dig.

10. Scene.

Rosaura og de Forrige.

Marionette.

Kom, Madame Rosaura, kom Jeres Kiere Søster til Hielp. Hendes Far ville give hende Signor Pantalon Jeres Svoger til Mand; Hun anseer det, som en slet Skiebne: Men hun har ikke den Dristighed, at sætte sig imod hendes Faders Befalinger.

Leop

Leonora.

Kiere Rosaura! Jeg recommanderer mig til Jer.

Rosaura.

Det kan J være vis paa: Jeg elsker Jer for meget dertil, at jeg skulle exponere Jer for en viensynlig Fortvivlelse. Signor Pantalon har talt til mig derom; Og min Far har saavidt givet ham god Forhaabning: Men jeg har foreholdt ham den Frihed man tilkommer, naar man skal udvælge at gaae i den Stand, som jeg offentlig for hele Verden vil tilstaae.

Leonora.

Al hvor er jeg Jer ikke meget skyldig. Jeg svær Jer til, at J beviser mig den Kierlighed, som J kunde være min Moder.

Rosaura.

Forsoi Jer kuns til Side, paa Jeres Kammer.

Leonora.

Dersom min Far kommer at friste mig, hvad raader J mig da, jeg skulle svare ham?

Rosaura.

J kan sige, at J intet formaaer at resolvare noget i den Sag, uden mig.

Leonora.

Han vil foreholde mig en Faders Myndighed.

Rosaura.

J kan svare ham, at jeg er den, som gir Jer Medgift.

Leo

Leonora.

Dette Svar vil jeg give ham, med den største Fornøielse af Verden. Marionette! Huusk paa Franzosen. [sagte til Marionette og gaaer bort]

II. Scene.

Rosaura og Marionette.

Marionette.

J Sandhed! En Moder skulle ikke gjøre saa meget for Zomsfrue Leonora, som J viser Prove paa, i Gierningen.

Rosaura.

Jeg elsker hende inderligen. Hun har altid været hos mig; Og til en Belønning, for hendes Hengivenhed, vil jeg bære Omsorg for hendes Lykke, saa meget jeg kan.

Marionette.

Der er en paa Salen, som kalder. Med Tilladelse at jeg gaaer hen, for at see hvem det er.
(hun gaaer)

II. Scene.

Rosaura, derpaa Marionette. Siden
Harlequin klæd paa Fransk.

Rosaura.

Den Lov er og alt for barbarisk, som vil disponere over Fruentimmerets Hjertes, til deres egen Undergang.

Ma

Marionette.

Madame! Der er en Kammer-Tiener, fra Monsieur de Blau, som begierer at han maa forrete sin Ambassade hos Jer.

Rosaura.

Lad ham komme ind.

Marionette.

Beed Jellers hvem det er? Det er Tieneren i Vertshuset, Harlequin, som er bleven Kammer-Tiener hos Franzosen. (hun gaaer bort)

Rosaura.

Franzosen begynder sine Anfald paa nye igien; Men førend jeg overgiver mig, skal jeg værgе mig saa got som jeg kan.

Marionette.

Kom nærmere, kom nærmere, min Herr Franske Kammer-Tiener.

Harlequin.

(kommer og giv mange tvunane og latterlige Complimenter for Rosaura)

Rosaura.

Bravo, bravo! Gjør dig ikke saa meget Umag mere. Siig frem, om du har noget at sige mig, fra din Herre.

Harlequin.

Madame! Jeg har en Skat at presentere hende, fra min Herre. (han taler med et forandretMaal)

Rosaura.

En Skat til mig!

Harl.

Harlequin.

Ja, til hende, Madame; Men førend jeg gir, eller, rettere at sige, presenterer hende den, maae jeg giøre hende en Compliment, som jeg kan forsikre hende, jeg ikke kan huske et Ord af.

Marionette.

Harlequin! Du gjør din Geist uret.

Rosaura.

Dersom du ikke kan erindre den, vil det blive vanskeligt for mig at høre den.

Harlequin.

Den menneffelige Kunst maae bøde paa Skiebnen. (sagte) Det var et herligt Indfald.

(høit) Her har jeg ellers den store Compliment, re-gistreret paa dette hvide Papiers: Inventario.

Rosaura.

Bravo!

Marionette.

Evviva.

Harlequin.

Her er Papiret. Behag at læse det selv; Thi, at jeg skal sige den rene Sandhed, da kan jeg hverken læse eller skrive. (han leverer Rosaura Brevet)

Rosaura.

Lad os høre, Marionette, hvilke smukke og artige Sager vores Franzos kan skrive. (hun læser)

„Madame! Siden min Tiener er af saa
 „flet en Sukommelse, nødes jeg, med
 „disse Linier, at geleide et Pant paa den
 „Estime, jeg bær for hende. Vardis

§

„Ges

„ges at tage derimod; Og vær forsikket
 „ret, at det tillige geleides af mit
 „ganske Hierte.“

Marionette.

Hvilken høi og smuk Stiil kan ikke disse
 Franzoser føre.

Rosaura.

Nu, hvad er det da, som du skal presentere
 mig.

Harlequin.

En kostbar Skat; En fransk Skat! Her er den.
 (han overleverer Portraitet)

Rosaura.

Er dette Skatten?

Marionette.

Synes Jer det saa ringe? Et Portrait af
 en Franzos.

Rosaura.

Det er dog noget besynderligt.

Harlequin.

Madame! Jeg beer om Svar tilbage. Ders
 af dependerer Herrens Trost, og Tjenerens Interesse.

Rosaura.

Ja gierne: Jeg skal fornøie dem begge, paa
 engang. Vie lit; Om et Dieblik er jeg hos dig
 igien. (hun sætter sig til at skrive)

Marionette.

Kiere Harlequin! Hvad for en Stynts-Engel
 har forseet dig med denne gode Lykke?

Har

Harlequin.

Du maae vide, Marionette, at Skiebnen vil giøre min Lykke paa Fransk. Jeg haaber ogsaa at franske mig ind i Benskab hos Marionette.

Marionette.

Dersom du vil legge Bind paa at forbedre den gode Gout, maae du troe, jeg vil endda holde en Klat af dig " " "

Harlequin.

Nu seer jeg, at jeg dog er nogenledes skillet; og dersom jeg hidindtil ikke har giort min Figur, veed jeg ikke, hvem jeg skal give Skylden, enten Skiebnen, Tilfælde, Lykken eller Hendelsen.

Marionette.

Det var meget artig.

Rosaura.

See der har du det korte Svar, som du skal levere Monsieur le Blau. Siden det ikke kan passere for et Brev, vil jeg ikke heller forsegle det, eller skrive uden paa.

Harlequin.

Er dette Svar vel noget trosteligt?

Rosaura.

Ja jeg tænker det.

Harlequin.

Kan jeg da haabe Virkningen af hendes gode Løfte?

Rosaura.

Dette dependerer af dens Generosite, som har sendt dig.

Harlequin.

Madame! Af mit ganske Hierte.

(med adskillige Complimenter)

Marionette.

Det er meget familiar.

Harlequin.

Med fuldkommen Devotion.

[med latterlige Reverenget]

Marionette.

Det er meget jirligt.

Harlequin.

J al Hengivenhed. Adieu Madame.

[han gaar bort]

13. Scene.

Rosaura og Marionette.

Marionette.

J maae troe mig, jeg finder ret en usigelig Fornoielse i hans Lystighed.

Rosaura.

Ja! Det er en artig Tiener.

Marionette.

Siden en Franzos har taget ham i sin Tieneste, maae han endelig være artig.

Rosaura.

Beed du ellers, Marionette, at Signor Pantalou har fattet Misforstaaelse til mig, fordi jeg har sat mig imod min Søsters Bryllup. Han lod sig halveis forstaae med, at ville sige mig ud af hans Huus; Men jeg er i Stand til at forekomme ham, med at sige først op.

Ma

Marionette.

J faaer Jer sagte et Huus at boe udi.

Rosaura.

Ja jeg gjør vel; Men det lader ilde, for en Enke, at boe allene i et Huus.

Marionette.

J har jo Jeres Søster hos Jer.

Rosaura.

Det forstaaer sig; Men hun har ogsaa fornøden at være under Opsigt.

Marionette.

Drag til Huse hos Jeres Far.

Rosaura.

Det ville blive mig alt for tvungen.

Marionette.

Gift Jer da.

Rosaura.

Det blev vel det allerbeste.

Marionette.

Jh! Men hvorfor sætter J det da saa lange op?

Rosaura.

Jeg er tvivlraadig, imellem fire Friere.

Marionette.

Udvælg Jer en af dem.

Rosaura.

Jeg frygter, jeg skulle blive fixeret.

Marionette.

Tag Franzosen, saa tar J ikke Feil.

Rosaura.

Men jeg frygter, han skulle være den værste af dem alle.

J 3

Ma?

Marionette.

Derfor vil jeg ikke ha ham, kan jeg lade
Jeres Søster faae ham.

Rosaura.

Jeg vil betænke mig derpaa.

Marionette.

See hiffet en løber, som kommer paa Salen, i
fuld Galop.

Rosaura.

Hvad monne han ville? Lad ham komme ind.

Marionette.

Man har ikke fornøden at bede en løber sligt.
De ere af Naturen dumdriftige.

14. Scene.

Soletto løber, og de Forrige.

Soletto.

Allerhødvigste Tiener, Høiædle Madame!

Rosaura.

Hvem er du, min Ven.

Soletto.

Mit Navn er Soletto, og jeg tiener for lø-
ber, hos den Høi- Velbaarne Herre, Græven af
Bosco Nero, til Høiædle Madames Tjeneste.

Marionette.

Jeg kunde gierte mig til, at han tiente hos
en Italiener. I Italien er ingen dyr Tid paa
Titler, i den høieste Grad.

Rosaura.

Hvad siger Græven, Jeres Herre?

Soletto.

Soletto.

Den Høi-velbaarne Herr Græve, min Herre, sender Høiedle Madame Kosaura dette Brev, til Tieneste. [han leverer hende Brevet]

Kosaura. (læser sagte)

Marionette.

Har J været i Paris, min Ven?

Soletto.

Nei, jeg har ikke, lille Fæstemoe.

Marionette.

J skulle vide, hvorledes man bærer sig ad at tiene.

Soletto.

Hvorfor.

Marionette.

Fordi man der ret maas gaas i Skole.

Soletto.

Dg omendskiønt jeg ikke har været i Paris, veed jeg dog en vis Skik, meget beqvem for Tienere, som jeg strax vil sætte i Verk, om du behager.

Marionette.

Hvad er dette da for en Skik?

Soletto.

Naar Herren gior Amour til Madamen, gior Tieneren det samme med Kammer-Pigen.

Marionette.

Na! Den Skik har jeg i Sandhed længe vidst.

Kosaura.

Jeg har alt læst det. J kan sige Jer Herre

F 4

Soletto.

Soletto.

Men jeg beder dog, at Hviædle Madame
ville bæere mig, med et skriftlig Svar, ellers

Marionette.

Banker der ingen Drilkepenge. Ikke sandt?

Soletto.

Ganske rigtig. Man saaer dog ingen bedre
til Degn, end en affat Præst.

Marionette.

Åh! saa gid du saae Skam, du forbandes
de Løber.

Rosaura.

Nu vil jeg da gaae hen at skrive Svaret.

(hun sætter sig til Bordet)

Soletto.

Hør, du lille Francoise! Hvorledes staaer det
sig, med dine Kierester?

Marionette.

Saa la la.

Soletto.

Spadserer der brav Skinker, ud af Binduet,
om Natten?

Marionette.

Nei, jeg er ikke af dette Slags.

Soletto.

Jeg begriber det allerede. Men i Fald jeg
kom, kunde der da vel henge noget ud?

Marionette.

Hvem kan vide det?

Soletto.

Jeg vil da forsøge min Lykke, i Aften.

Ma

Marionette.

Na din Skalk! Hvem veed, hvor mange du har.

Soletto.

Det forstaaer sig. Min Løn skulle ikke strekke langt, dersom jeg ikke havde en fire stykker Piger, som underholdte mig.

Marionette.

Na Pokker i Vold.

Soletto.

Kom, du skal være den femte.

Rosaura.

Der har du Svaret.

Soletto.

Jeg takker ydmygst, Høiædle Madame; Men, hvad jeg ellers skulle sige for got, Madame, vanker der ikke noget, for Buddet?

Rosaura.

Jo! der har J. (hun gir ham Drifkepenge)

Soletto.

Jeg er Høiædle Madames ydmygste Tiener, og ønsker, at Høiædle Madame maae leve tusinde Aar. Adieu lille Francoise, vi tales ved i Aften.
[han gaaer løbende bort]

15. Scene.

Rosaura, Marionette, derpaa Birif.

Marionette.

Ja kom, mens du husker det, din Skalk!

J J

Ros

Rosaura.

Nu kan jeg dog see, af Grævens Skrivesmaade, at han elsker mig oprigtig.

Marionette.

J maatte snarere slutte saadant, af den Forøring, Monsieur le Blau har giort Jer, han viser, ved at sende Jer sit Portrait, den Attraae han har, at være altid hos Jer.

Rosaura.

Men den Expression staaer mig ikke an, at han sender mig det, som en Skat.

Marionette.

Ha ha! Jeg forstaaer nok hvad J vil sige: J har alt opgivet Jeres Hierte for Græven. Profit die Mahlzeit.

Rosaura.

Du maae troe mig, jeg er ganske indifferent.

Marionette.

Hillemaend! Der har vi en anden Ambassade. Det er en stor Dag for Jer, i Dag.

Rosaura.

Hvem monne dette, være?

Marionette.

Kiender J ham ikke? Det er en Engelsk Tiener.

Rosaura.

Det maae da nok være Mylordens Kammer-Tiener.

Marionette.

Kom nærmere, kom nærmere. [imod Døren]

Birif.

Birif.

Madame! [han gjør en alvorlig Compliment]

Marionette. [sagte]

Dette er ret Alvorligheden selv.

Kosaura.

Hvad er Jeres Forlangende, min Ven?

Birif.

Mylord Runebif sender mig, siden han selv er occuperet.

Kosaura.

Meget got! og hvad videre?

Birif.

Han sender hende denne Bagatelle.

Kosaura.

Al hvilke skionne Sager! See engang Marionette, hvilke prægtige Juveler.

Marionette. [sagte til Kosaura]

Dette er dog andet, end et Kierligheds Brev.

Kosaura. [sagte til Marionette]

Det er ogsaa noget andet, end et Portrait.

[høit til Birif] Har han ellers ikke sagt noget?

Birif.

Nei, Madame.

Kosaura.

Formeld min Hilsen, og sig ham Tak.

Birif.

Madame. [han gjør en Compliment, og vil gaae bort]

Kosaura.

See der har I noget. [hun byder ham Drikkepenge]

Birif.

Birif.

Jeg undrer mig over, Madame!

[han aflaaer at tage imod noget, og gaaer bort]

16. Scene.

Rosaura og Marionette; Siden Harlequin,
klæd som en Spansk Tiener.

Marionette.

Saadant har Italieneren ikke giørt, Nei
har han ikke.

Rosaura.

Ikke heller Franzosen.

Marionette.

Men denne Engelskmand taler alvorlig, spen-
derer meget genereux, og converferer paa Førstelig-
viis. Det lader til, han maae være meget rig.

Rosaura.

Ja! Han er ligesaa genereux, som han er rig.

Marionette.

Det maae jeg ogsaa tilstaae, allerhelst jeg
veed, at Engelskmændene ere ganske indtagne, af
de Italienske og Franske Fruentimmer. Jeg
har tient tre Aar i Engeland, og veed at deres
Fruentimmer lever meget indsluttede, og i stor Ewang.
Naar Engelskmændene derfor kommer til Italien,
og finder lit Adresse, spenderer de Sielen af Livet.

Rosaura.

Det er ikke saa urimeligt endda, som du siger.
Men hvad er dette for en stor Kappe.

Mar

Marionette.

Na! Det er Harlequin, klæd som en Spansk
Tjener.

Rosaura.

Men hvad er dette for Forvandlinger.

Marionette.

Det er noget Gieklerie, af hans eget Dpsspind

Harlequin.

Himlen bevare Donna Rosaura, i mange Aar.

[han latter paa Hatten]

Rosaura.

Hvad er dette for Comoedier? Hvor mange
Stikkelfser vil du vel paatage dig? Hvem
er du nu fra?

Harlequin.

Fra Don Alvaro di Castilia, min Herre.

[han latter atter paa Hatten]

Rosaura.

Hvad har du at sige mig fra ham?

Harlequin.

Han sender Donna Rosaura et Liggendesæe.

[tagende til Hatten som tilforn]

Marionette.

Hillemand, et Liggendesæe! Det maae han
nok have faaet fra Indien.

Rosaura.

Hvorudi bestaaer da dette Liggendesæe?

Harlequin.

Her er det! (han tager til Hatten igien) Hun
maae bukke sig. Det er Don Alvari min Herres
Stamtavle. [hvorved han bukker sig]

Ma?

Marionette.

Åh! Hvilket kostbart Liggendefæ!

Rosaura.

Jh! Det er, min Troe, ikke at foragte.
(hun tager imod det)

Har han ellers sagt noget andet?

Harlequin.

Ja han har sagt; Men han har sagt saa meget, at jeg aldrig og aldrig havde fundet huske det, dersom han ikke havde været saa forsigtig, at skrive det her op for mig, paa dette Papir.

[han leverer Rosaura Papiret]

Rosaura.

Nu skal jeg strax give dig Svar.

[hun sætter sig til at skrive]

Marionette.

Men sig mig engang! Hvad er dette for Galskab, at du saaledes forvandler Klædedragt?

Harlequin.

Det kommer af Respect og Gravite.

Marionette.

Saa : aa! Er du da allerede bleven hoffærdig?

Rosaura.

Der har du Svaret.

Harlequin.

Jeg er hendes Tiener, Donna Rosaura.

[han tar Hatten af, og sætter den strax paa igjen]

Rosaura.

Farvel.

Harlequin.

Adieu, Marionette. [han gaaer bort med Gravite]

17. Scene.

17. Scene.

Rosaura og Marionette.

Marionette.

Uk! Hvilken latterlig Figur! Siden han forlod den Franske Artighed, har han tabt hans Bærdie.

Rosaura.

Jeg maae derimod sige, at han bærer sig meget vel ad, og veed got at omskabe sig i alle Characterer.

Marionette.

Men Madame! Siden Jeres fire Friere nu har gjort Jer saa mange Foræringer, hvem af dem synes I da vel, der var Jeres Erkiendtlighed værd? Jeg gietter allerede, det bliver Engelskmanden. Disse Juveler ere dog meget smukke.

Rosaura.

Nei! Marionette. Jeg præfererer ham derfor ikke de andre. En oprigtig Kierlighed er ikke til Fals; Og desforuden vil Mylorden ikke gifte sig.

Marionette.

Da kan jeg ikke andet end troe, at I uden stor Vanskelighed kan decidere, og at han med Portraitet vil bære Prisen.

Rosaura.

Ingenlunde. Disse forstilte Couleurer kan ikke forsikke mig om hans Troskab.

Marionette.

Maaskee I holder meest af ham med Træet.

Ros.

Rosaura.

Jeg kan ikke andet, end estimere saa høians-
seeligt et Adelskab. Men dette er ikke nok, til at
sætte mit Sind i Rolighed.

Marionette.

Eja! Jeg begriber allerede: Brevet, fra
den jaloux Grave, er det fornemmeste.

Rosaura.

Du tar Feil, Marionette. Jeg veed ogsaa
nok, at en Frier, som vil forsone sig med sin
Kiereste, kan forstille sig, og digte noget op.

Marionette.

Saa staaer Jer da slet ingen af dem an?

Rosaura.

Evertimod! Jeg kan lide dem allesammen.

Marionette.

Men J kan dog ikke ægte dem alle.

Rosaura.

Jeg vil vælge mig een ud af dem.

Marionette.

Hvilken skulle det vel være?

Rosaura.

Jeg vil betænke mig. Og du maae troe, at
jeg vil raadføre mig derom, ikke saa meget med mit
Hierte, som med mit Gemytte. Jeg tracter ikke
efter Skionhed; Men efter Kierlighed og Tro-
skab. Jeg er Enke, jeg kiender Verden, og veed
ganske vel at skionne i at udvælge en Mand. I
den Sag behøver man at lukke begge Dine op, og
dersom

dersom dette ikke er tilstrækkeligt, maae man soie
 Forsigtigheds Microscopium dertil. (hun gaaer bort)
 Marionette.

Det gaaer hende dog tilsidst, som alle andre
 Fruentimmer. Hun binder sig maaskee til den
 værste. (hun gaaer bort)

18. Scene.

En Gade.

Mylord Runebis og Græven af Bosco Nero.

Græven af B. N.

Mylord! Hvorlange er det nu, siden I var
 hos Madame Rosaura?

Mylord Runebis. (spadserer, uden at svare)

Græven af B. N.

Hun er i Sandhed en Kone af stor Forstand.
 Hun fortjener alle Skionsommes Attention. I
 har gjort et got Val. Jeg tilstaaer, at jeg vel
 havde nogen Inclination til hende; Men siden jeg
 har seet, at I har erklæret Jer for hende, har
 jeg betænkt at cedere Jer. [sagte for sig selv] Han vil
 jo ikke svare: Jeg kan jo ikke blive klog paa det
 ringeste. Nu kunde det være ret beleiligt, paa denne
 Tid, at giøre hende en Visite. Dersom det var
 mig, der ville gaae derhen, ville jeg ikke spille
 den ædle Tid. Men hvad Fanden! Er I stum?
 Kan I ikke tale? Hvad er dette for et Tempera-
 ment I har? Jeg begriber ikke, af denne Jeres
 Alvorlighed, enten I er glad eller melancolisk.

G

Mylord

Mylord Runebis.

Dette er noget som J ikke heller skal blive klog paa.

Græven af B. N.

Himlen skee Tak, at J har faaet Mund igien at tale med. Jeg approberer meget denne Eders Maade, som jeg troer kan bære Navn af den fineste Politic; Men vi Italienerer har ikke den Habilite i at practisere den: Vi taler alt for meget.

19. Scene.

Birif paa den Side ved Mylorden, Soletto paa den anden Side ved Græven, og de Forrige.

Birif. (til Mylorden)

Min Herre.

Soletto. (til Græven)

Illustrissimo! (Græven giver Tegnet til Soletto at han ikke maae tale, og denne leverer Græven et Brev)

Mylord Runebis. (til Birif)

Har du forrettet det?

Birif.

Ja min Herre.

Mylord Runebis.

Var det hende velkommen?

Birif.

Ja, hun bad mig sige Herren Tak.

Mylord Runebis.

Det giordes ikke fornøden. (Han gir Birif en Liden Pung med Penge, og Soletto bliver det var)

Birif. (gør sin Compliment og gaaer bort)

Græven.

Græven. (gir Tegn til Soletto at hans
Lund skal gaae. Denne rækker Haanden frem efter
Drilkepenge; Men Græven jager ham bort)

Soletto (sagte)

Italien er vel et deiligt Land, men Fanden
maatte tiene her. (han gaaer bort)

Græven af B. V. (sagte)

Han bragte Mylorden et Svar. Jeg fryg-
ter det maae være et Bud fra Rosaura. (høit)
Jeg tager Deel i Jeres Glæde, min gode Ven!
Men saaledes gaaer det, med dem der har for-
pagtet Lykken: Fruentimmerne løber efter dem;
Der gaaer hvert Dieblis Courrerer imellem dem.
Madame Rosaura ~ ~ ~

Mylord Runebis.

J er jo en Nar. (han gaaer hastig bort)

Græven af B. V.

Han kalder mig en Nar! Himmel! Han skal
vist fortryde sin ubesindige Overilse. Jeg skal for-
dre Regnskab af ham derfor, med min Kaarde ~ ~ ~
Men hvad skal jeg troe min allerkiereste Rosaura
siger for got? Monne hun ville at jeg skal leve eller
døe? Jeg maae læse, hvad Dom min Engel affiger.
(han læser Brevet sagte for sig selv) Du deilige Haand
opliver mit Hierte. Er det vel mueligt, at jeg er
værd at elskes af dig, min Verdens Deel? Saa
tor jeg da endeligen haabe, at du forbarmes over
mig? Du opmuntret mig til at elske dig bestans-
digen. Det skal ogsaa skee, Allerkiereste, ja det
skal skee: Du tor ikke vente andet. Jeg frygter
nu slet intet mere for Mylorden. Han loi ikke,

Don Alvaro.

Hvad bringer du for got Nytt?

Harlequin.

Vivat Kongen, vores Herre! [han latter paa
sin Hat, saavel som Don Alvaro]

Donna Rosaura mener Jer det meget oprigtig.

Don Alvaro.

Jeg veed det vel. Hvad har hun ellers sagt,
om mit store Træe?

Harlequin.

Hun kyssede og kyssede det igien, saa mange
Gange; Hun spillede Dine, og skar Tænder, af
bare Forundring.

Don Alvaro.

Har du accurat gjort hende min Compliment?

Harlequin.

Til Punkt og Prikke.

Don Alvaro.

Hvad svarede hun dertil?

Harlequin.

Her er den ærbørdige Haandskrift fra Donna
Rosaura [han latter paa Hatten og leverer hans Brevet]

Don Alvaro.

Lav dig nu til, mit Hierte, at tage imod
disse Gødheder. (han læser Brevet)

„Med største Fornøielse haver jeg imodta

„get det Portrait, som han har beha

„get at sende mig,

Hvad er dette for et Portrait, som hun her taler om?

(til Harlequin)

Harlequin. (sagte)

Åh! Hvad har jeg Tosse nu bestilt? I stes den for at levere ham det Svar, han skulle have, har jeg givet ham Franzosens Brev. Men det faaer nu saa at være. Jeg maae see, at jeg, med min Forstand og Driftighed, kan giøre det got igien.

Don Alvaro.

Nu hvad svarer du dertil? Hvad er dette for noget forblommet Løi?

Harlequin.

Jeres Træe eller Stam-Table er jo et Portrait paa Jeres Høihed.

Don Alvaro.

Jeg kan ikke heller forstaae det paa anden Maade.

[han læser videre]

„I Betragtning af den Æstime, jeg
„bær for Originalen. / /

Hvorledes forstaaer jeg den Original?

Harlequin.

Siig mig engang. Hvem er den første Stamfader, paa dette Træe?

Don Alvaro.

Det er en Konge af Castilien.

Harlequin.

Nei see mig engang, hvor spidsfindig hun ikke er! Disse Fruentimmer har dog et høit Mod! Hun bær en særdeles Æstime for den Konge, som er Stamfader, eller Originalen i Jeres Familie.

Don Alvaro.

Jeg tog det ogsaa op i samme Mening.

(han læser videre)

„Jeg

„Jeg kan ikke sende ham mit igjen,
 „eftersom jeg ingen har   :   :   :

Harlequin.

Hun har ingen Træe. Seer I vel.

Don Alvaro.

Det kan jeg ogsaa nok forstaae.

„Jeg agter denne kostbare Skat saa
 „hoit   :   :   :

Kostbare Skat? [til Harlequin]

Harlequin.

Hun vil sige et liggendesæe, som Træet.

Don Alvaro.

Det kan jeg ogsaa nok tænke.

„At jeg vil lade det indfatte i Guld   :   :   :

At! Himmel! Lade mit Træe indfatte i Guld.

Harlequin.

Hun mener i en forgyldt Kamme.

Don Alvaro.

Det kunde jeg ogsaa nok tænke.

„og bære det stedsse paa mit Bryst. „

Bære et Stykke, af den Størrelse, paa Brystet?

Harlequin.

Kan I ikke nok forstaae dette? Det er en Poetisk Talemaade: Hun vil bære det altid i Hiertet, eller paa Brystet, som betyder et og det samme.

Don Alvaro.

Jeg tog det ogsaa just op i samme Mening.

Adieu! [han vil gaae bort]

Harlequin.

Cavalier!

Don Alvaro.

Hvad vil du?

Harlequin.

Hvorledes kan I huske?

Don Alvaro.

Hvilket dumdriftigt Spersmaal!

Harlequin.

Naar en Cavalier lover noget, pleier han ogsaa at holde Parole.

Don Alvaro.

Du har ret. Jeg erindrede det ikke. Du har forrettet dit Ordinde vel; Jeg maae ogsaa besonne dig for din Umage. Du har bragt Madame Rosaura et Liggendesæe; Der er da ogsaa et lidet Liggendesæe for dig.

[han gir ham et sammenlagt Papir]

Harlequin.

Hvad er dette?

Don Alvaro.

Det er et Patent paa, at du herefter er min Tiener. (han gaaer bort)

Harlequin.

Gid du ogsaa saaer en Ulykke! At give mig saadan et lumpen Liggendesæe. Saaledes fixerer man en stakkels honnet-Homme! Men jeg skal nok hævne mig. Ja ganske vist vil jeg hævne mig, paa en Maade. Men der er Franzosen; Jeg maae skynde mig, at han ikke saaer mig at see.

see. Maaſkee han kan oprette mig den Skade,
jeg leed hos Spaniolen. [han gaaer bort]

21. Scene.

Monsieur Le Blau ſeende ſig i et lidet Speil;
Siden Harlequin klæd paa Franſk.

Monsieur Le Blau.

Mig ſynes ikke heller, at denne Perruque
er accomoderet, ſom den burde. Denne Lok vil
ikke hvile ret paa den anden. Den høire Side
ſynes mig en Straaebrede længere end den ven-
ſtre. Al jeg kommer viſt nok til at give min Per-
ruque-Mager Aſked, og forſkrive mig en igien
fra Paris. De forſtaaer her ikke engang ret at
accomodere en Perruque: Og diſſe Skomagere kan
jeg ikke lide for min Død; De har den Lyde at de
altid gjøre Skoene ſaa vide, og veed ikke at de
maae klemme en fordærvet, om de ellers ſkal ſidde
nette. Al du ædle Paris! Al du ædle Paris!

Harlequin.

Gjør mange Reverenſer og Complimenter for

Monsieur Le Blau.

Fort bien! fort bien! Du comporterer dig
vel nok. Har du været hos Madame Roſaura.

Harlequin.

Ja jeg har. Na gid jeg aldrig havde været der.

Monsieur Le Blau.

Hvorfor ſiger du det?

Harlequin. [med affecteret Bæsen]
 Hvilken Skionhed! Hvilken Yndighed!
 Hvilke Dine! Hvilken Næse! Hvilken Mund!
 Hvilke deilige Pomerinker! [pegende paa Brysterne]

Monsieur Le Blau. [sagte]

Han lader til at have været i Paris; Det er en Feil hos vore Tienere, at de ogsaa forliebe sig i vore Skionheder! [høit] Har du presenteret mit Portrait?

Harlequin.

Ja jeg har: Na! hun trykte det saa kjerligen inod sit Bryst.

Monsieur Le Blau.

Åk! Tie stille, eller maae jeg forgaae af bare Sødheder.

Harlequin.

Hun kunde ikke mærtes, ved at betragte og kysse det.

Monsieur Le Blau.

Åk kiere Harlequin! Har du reciteret min Compliment for hende?

Harlequin.

Ja vist remsede jeg den op for hende, geleis det med nogle Laare.

Monsieur Le Blau.

Le brave Harlequin. Jeg har jo sagt, at du var et Mesterstykke af Naturen. [han kysser Harlequin]

Harlequin.

Åk min Herre! giv sig tilfreds. Hun = = =
 Åk Himmel!

Mon:

Monsieur Le Blau.

Hvad gjorde hun, kiere Harlequin, hvad gjorde hun?

Harlequin.

Da hun hørte disse smukke Ord, faldt hun i Besvimelse.

Monsieur Le Blau.

Du beriger mig, du gjør mig lykkelig, du opløfter mig paa Lykkeligheds Throne. Men siig mig engang! gav hun dig noget Svar derpaa.

Harlequin. (sagte)

Det var Dievels! Nu husker jeg først, at den anden fik det? (høit) Ja hun gjorde, = Men =

Monsieur Le Blau.

Hvad Men?

Harlequin.

Jeg har tabt det.

Monsieur Le Blau.

Du uværdige og lumpne Skarn! At tabe saa kostbar en Ting? Jeg svær, ved Himmelen! Og jeg veed ikke hvad der holder mig, at jeg ikke giennemborer dit Hierte, med denne Kaarde.

(han trækker sin Kaarde)

Harlequin.

Jeg har det; Nu sandt jeg det, (sagte) hellere, end iade mig stille ihjel, vil jeg give ham det Spaniolen skulle havt. [høit] Sag det da. Der er det.

Monsieur Le Blau.

At min kiere Harlequin, du vederqvæger mig i min Smerte, og forkynnder mig en stor Glæde.

(han omfavner Harlequin)

Har

Harlequin. [sagte]

Nu omfabner han mig, og før ville han stikke mig ihjel.

Monsieur Le Blau.

Lyksalige Pappir, som indslutter en Balsam, for mine Bunder: Mit Hierte smelter, af lutter Glæde, ved at aabne dig. Lad os læse:

„Jeg admirerer i høieste Grad, Eders
„prægtige Stamme-Træ, som det
„har behaget Eder at sende mig : : :
Hvorledes mit Stamme-Træ? [til Harlequin]

Harlequin. (sagte)

Der har vi den gamle Historie. (høit) Besgriber I ikke dette?

Monsieur Le Blau.

Nei jeg gjør ikke.

Harlequin.

Da skal jeg nok udtynde Jer det, jeg. Jer er jo den eneste af Jeres Familie?

Monsieur Le Blau.

Ja.

Harlequin.

Har I ikke i Sinde at gifte Jer?

Monsieur Le Blau.

Vel nok.

Harlequin.

Gir Egteskab ikke Frugter af sig?

Monsieur Le Blau.

Jo vist.

Harl

Harlequin.

Det som gir Frugter af sig, kalder man jo et Træe?

Monsieur Le Blau.

Det er sandt.

Harlequin.

Saa er J da Stamme-Træet, for Jeres Familie.

Monsieur Le Blau.

Og Madame Rosaura er mig saa subtil?

Harlequin.

Ja det forstaaer kuns lidet.

Monsieur Le Blau.

Hvilken forstandig Kone!

„og seer deraf, at J nedstammer fra

„Førster og Monarcher.

Hvorledes skal jeg forstaae dette?

Harlequin.

Na! J Franskmænd ere ellers saa skarpsindige, og forstaaer ikke dette?

Monsieur Le Blau.

Jeg tilstaaer oprigtig, at jeg slet ikke forstaaer det.

Harlequin.

Da hun betragtede Jeres Portrait, saae hun den smukke Idée, det ædle og høie Væsen; og troer at J nedstammer fra Førster og Monarcher.

Monsieur Le Blau.

Du er en stor Mand.

[Han kysser Harlequin]

Bider

„Derz

„Dersom jeg nyder den Ære, at blive
 „admitteret i saa store Heltinders Tal
 Hvem ere disse Heltinder?

Harlequin.

Det er dem som holder af Jer.

Monsieur Le Blau.

Vel talt! Disse ere ogsaa en heel Mængde.

„haaber jeg, at mit Stamme- & Træe
 „ogsaa bliver nobiliteret.

Og hvad, hvad vil dette sige?

Harlequin.

Da bliver hun Adel, saavelsom hendes gamle
 le' Far, der er hendes Families Stamme- & Træe.

Monsieur Le Blau.

Bivat du store Harlequin! Du fortjener en
 Erkiendtlighed uden Naade.

Harlequin. (sagte)

Na intet mindre!

Monsieur Le Blau.

Jeg gaaer og pønser paa, hvad jeg kunde
 give dig, for en saa vel forrettet Sag.

Harlequin.

En Engelskmand har, i sliig Tilfælde, givet
 mig sin Børse.

Monsieur Le Blau.

En Børse! Det var kun en Bagatelle.
 Du havde dog ikke gjort saa meget for ham, som
 du har gjort for mig. Du fortjener en uindskrænket
 Belønning; En extraordinair Erkiendtlighed.
 Men du skal see, jeg vil belønne dig, paa en
 Naade

Maade, som svarer til dine store Fortienester.
Der har du et Stykke af dette Papir, som er
den allerkostbareste Skat i hele Verden.

(Han giver Harlequin et Stykke af Moau rø
Brev, og gaaer bort)

22. Scene.

Harlequin; derpaa Marionette, som
kommer ud af Huset.

Harlequin.

[bliver staaende forbauset med Papiret i Haanden,
og seer skiet efter Mr. Le Blau]

Marionette.

Monsieur Harlequin! Hvad bestiller I?

Harlequin.

Seg stod og tænkte paa en Franskmands
Generosite.

Marionette.

Det var maaskee Monsieur Le Blau.

Harlequin.

Justement ham.

Marionette.

Har han maaskee regaleret dig?

Harlequin.

Hvorledes mener du?

Marionette.

Hør nu! Siden du pretenderer at være en
Fransk Ziener, maae du lære den gode Skik,
som er brugelig i Frankerig: At naar en Frieres
Ziener fortjener nogle Drillepenge, maae han dee-
le dem med Cammer-Pigen hos hans Smukke.

Aller

Allerhøjest siden Cammer-Pigen er den, der mager det saaledes, at Tingene løber vel af, og at de begge kan blive fornøiede.

Harlequin.

Wivat Marionette! Du fortjener en Erkiendtlighed uden Maade.

Marionette.

Det troer jeg med: Jeg har ogsaa hjulpen din Herre, og det ikke saa lidet.

Harlequin.

Jeg gaaer og pønser paa, hvad jeg kunde gi dig, for en saa vel forrettet Sag.

Marionette.

Ei Kirkdaler kunde ikke betale den Flid og Umage, jeg har gjort mig, for din Herre.

Harlequin.

Ei Kirkdaler! Du fortjener en uindskrænket Belønning, som kan svare til dine Fortjenester. Giv hid din Haand. Der har du et Stykke af dette Papir, som er noget af det allerkøstbareste her i Verden. [han river et Stykke af Papiret, som han gir hende, og gaaer bort.]

23. Scene.

Marionette. (alene)

Na! Du grove ubehøvede Italienske Afstum! Jeg havde umueligen tænkt, du havde været

været i Stand til at vise dig saa lumpen nedersdrægtig: At give mig et Stykke Papir! At bespotte mig saaledes! Stakkels Marionette! Du er baade fixeret og beleet paa engang! Men dersom jeg ikke hævner mig, kiender jeg ikke heller mig selv ret. Og veed du hvem jeg er? Jeg er Marionette; Jeg er en Dotter af Kongens Ammes Kammer-Pige. Jeg er et Fruentimmer; Og Fruentimmerne forstaaer den Konst at pretendere og befale. Og dersom jeg pretenderer din Død, eller befaler at du skal prygles af, vil tusinde, af dem som søger at insinuere sig i min Gunst, kappes om at hævne min Nations Ære, og den Foragt for et Fruentimmer af min Stand.

E n d e

paa den anden Act.

Tredie Act.

I. Scene.

Kosaura's Kammer.

Kosaura og Marionette.

Kosaura.

Hør nu, Marionette, jeg vil betro dig en af mine Inventioner, som maaskee skal forekomme dig nok saa klygtig, som de, dine Madamer pleier at sætte i Værk.

Marionette.

Hvad den Post angaaer, har jeg jo altid sagt Jer, at I har Forstand, som overgaaer andre Italienske Fruentimmers.

Kosaura.

Jeg vil sætte et delicat Forsøg paa mine fire Frieres Kierlighed og Troskab. I Anledning af Carneval og Masqueraderne paa denne Tid, vil jeg forklæde mig; og ved at gaae allene for mig selv at spadserere, vil jeg forstille mig som en ubekendt Amante for enhver i sær, og see, om de for min Skyld, kan afflaae et forliebt Eventur. Og paa det denne Prøve kan have desto større Klem, vil jeg forstille mig, som jeg kunde være Landsmand med enhver i sær af dem; og ved Hielp af en vel indrettet Klædedragt, af Masquen og Sprogget, som jeg allerede tilstrekkeligt nok besidder, saavel som ved nogle Gebærder, efter disse Landes Skik og Maneer, vil jeg see at faae dem i den Troe,

Troe, ligesom jeg kunde være deres Landsmand. Jeg smigrer mig i Haabet, at det skal gaae lykkelig; Thi jeg har, fra Barnsbeen af, kundet gjøre Alting accurat efter. Den som da kan staae saadan Fristelse imod, vil jeg elske høiest frem for de andre.

Marionette.

Dette Udfald staaer mig vel nok an; Men jeg seer uden Tvivl forud, at I ingen saaer af dem til Mand.

Rosaura.

Hvorfor ikke dette?

Marionette.

Fordi det er vanskeligt, at en Mandsperson kan imodstaae saa delicat en Fristelse.

Rosaura.

Det skal Udfaldet vise. Men jeg behøver dog nogen Underviisning til at udføre de adskillige Characterer. Du kan nok gaae mig til Haande, i den Franske Character.

Marionette.

Og i den Engelske med: Jeg har jo været tre Aar i London. Jeg skal sige Jer: Alting bestaaer kun i at vide ret at forene det forliebte med det alvorlige, og i visse curieuse Reverenker, som de Engelske Fruentimmer i sær veed at gjøre.

Rosaura.

Jeg skal gjøre min Flid, at jeg kan reussere deri.

Marionette.

Men Kosten paa Jeres Maal vil nok robe Jer.

Rosaura.

Masquen forandrer lettelig Køstet.

2. Scene.

Pantalon og de Forrige.

Pantalon.

Med Jeres Tilladelse at komme nærmere.

Rosaura.

Kom nærmere Herr Svoger og Patron.

Pantalon.

Jeg kommer her, min kære Svogerske, at excusere mig, i Fald jeg maaskee i Morges har talt noget hidsig med Jer. I maae see igiennem Fingre med mine Skrøbeligheder, som jeg saa har, og jeg haaber endog, at jeg derfor ikke er ilde paa seet hos Jer.

Rosaura.

I gjør det ved mig, som jeg burde gjøre ved Jer. Jeg burde bede Jer om Forladelse, om jeg med nogen Haardhed har sadt mig imod min Søsters Brøllup. Men, min kære Herr Svoger, dersom hun ikke vil samtykke deri med Jer, vil I da vel opofre Jeres Rolighed, og hendes Ungdoms Nar for en Caprice Skyld?

Pantalon.

Naar hun ikke vil, faaer jeg give mig til Taal. Men dersom man ellers, paa nogen god Maade, kunde see at bringe hende til Raison. Men nok om den Materie. I maae vide, min Dotter,

ter, at jeg har sagt det i Overilelse, i Fald jeg har givet Jer nogen Anledning til at flytte ud af mit Huus. Det gjør mig ont at jeg har sagt det; og jeg heer Jer, at I ville forblive: Thi dersom I drog bort fra mig, ville jeg vist tage min Død derover.

Rosaura.

Jeg takker ydmygst, Signor Pantalon, for Jeres ædelmodige Expressioner; Og siden I beviser mig saa stor Godhed, tør jeg vel bede Jer om en Gunst.

Pantalon.

I har at befale, min Dotter, jeg vil gjøre alt hvad I forlanger.

Rosaura.

Jeg har forleden været i Compagnie med nogle Damer, og jeg ville nok, i Fald det ikke var Jer imod, tractere dem i Aften, paa mine Bærelser, med en liden Divertissement.

Pantalon.

Ja vel, Madame!, jeg forundrer mig over Jer. Befal kuns: Jeg skal endog sende Jer Borslys, Kort og Forfriskninger, med alt hvad I behøver.

Rosaura.

Jeg bliver Jer altid mere og mere forbunden.

Pantalon.

See til, om I engang kan finde en beqvem Leilighed, til at lade falde et got Ord for mig hos Jomfrue Leonora, til min Fordeel. Bring hende

de det til Gemytte, at hun ikke tænker saa meget paa Narrerie, som paa at stabilere sin Lykke.

Rosaura.

Jeg vil giøre min mueligste Flid, af mit ganske Hierte; Og jeg haaber at I skal see Virkningen deraf.

Pantalon.

Ja giør dette, min kiere Svogerfke: Tien mig derudi. Vi stakkels gamle Mænd ere lige som Børn: Vi seer ogsaa gierne at smaae Pigerne ville holde lit af os. (han gaaer bort)

3. Scene.

Rosaura og Marionette.

Marionette.

Det er nok imod Døden med Jeres Svoger, han bliver saa genereux.

Rosaura.

Kierlighed formaaer store Ting.

Marionette.

Men vil I da ret alvorlig overtale Jeres Søster?

Rosaura.

Tænker du vel, at jeg ville begaae saadan en Daarlighed! Jeg har alleneste sagt det, for at flattere ham.

Marionette.

Og hvad er dette for en Visite af Damer?

Rosaura.

Det er kun et Paaskud, for at invitere de fire Rivaler.

Ma?

Marionette.

Det alvorlig! Er I da i Stand med Jeres Inventioner?

Rosaura.

Det forstaaer sig. Men kom og lad os gaae; Thi imod Asten vil jeg spille Comoedien, som jeg allerede har sagt dig. Klæderne har jeg alt lavet til; og der fattes mig intet mere end din Underviisning, at jeg fuldkommen kan reussere.

Marionette.

Hvor vil I træffe Jeres fire Tilbedere?

Rosaura.

I Caffe-Huset: Imod Astenen sviger de aldrig der.

Marionette.

Himlen styrke Jeres gode Forsæt, at det maae lykkes for Jer.

Rosaura.

Den som ingen Courage har at pouffere sin Lykke, viser udtrykkeligen, at han ingen fortiener.
(hun gaaer bort)

Marionette.

Jeg mærker, at Fruentimmerne i Frankerig, Engeland, Italien og over hele Verden, forstaaer ganske perfect Kommelen. [hun gaaer bort]

4. Scene.

En Gade med Rosauræ Huus.

Monsieur Le Blau paa den ene Side, og Don Alvaro paa den anden, begge med Rosauræ Billetter i Hænderne som de seer paa.

Monsieur Le Blau. [sagte]

Jeg er da Stamme-Træet i min Familie!
Den Talemaade synes mig ikke passer sig ret vel.

Don Alvaro. [sagte]

Mit Træe skulle være det samme som mit
Portrait! Det synes mig aabenbare urimeligt.

Monsieur Le Blau. [sagte]

Min Herkomst fra Forster og Monarcher!
Kommer mig for, som en latterlig Ironie.

Don Alvaro. [sagte]

Man kan jo ikke kalde Stammen til et Træe,
en Original.

Monsieur Le Blau. [sagte]

Det var en god Rhetorisk Figur, at kalde
sin Fader med den Titel: Sit Huses Træe.

Don Alvaro. [sagte]

At hænge et Malerie paa Brystet? Det
kan jeg ikke troe.

Monsieur Le Blau. [sagte]

Harlequin har forstaaet det galt.

Don Alvaro. [sagte]

Min Tiener udtolker det ikke ret.

5. Scene.

Harlequin og de Forrige.

Harlequin.

Maer og seer dem begge læse, nærmer sig omfærd lidet
efter lidet; og da han seer, at de har de tvende Billetter
i Haanden, som han har givet dem uret, siger han:]

Med deres gode Tilladelse!

(Derpaa tar han enhver i sær Billetterne af Hænderne, vespser
dem om, og gir enhver sin rette igien, derefter gjør han en
Compliment, og gaaer hilstiende bort. De andre to bliver
saaende og læser)

Mons

Monsieur Le Blau. (læser)

„Med største Fornøielse haver jeg imodtaget det Portrait, som han har behøvet at sende mig, i Betragtning af den Æstime, jeg bærer for Originalen. Nu kan jeg see, at hun mener mig.

Don Alvaro. (læser)

„Jeg admirerer, i høieste Grad, Eders prægtige Stamme & Træ, „ Dette er en Expression som passer sig.

Monsieur Le Blau. (som tilforn)

„Jeg kan ikke sende ham mit igien, „ eftersom jeg ingen har „ Lys nu!

Don Alvaro. (for sig selv)

„og seer deraf, at I nedstammer fra Søster og Monarcher. Dette var ret. Saadant er det, som de skal være.

Monsieur Le Blau. (som tilforn)

„Jeg agter denne kostbare Skat saa høit, at jeg villade den indfatte i Guld, „ og bære den stedse paa mit Bryst. „ Ak! hvilke søde Expressioner! Ak! lykkelige Papir. (han kysser det)

Don Alvaro. (læser videre)

„Dersom jeg nyder den Ære, at blive „ admitteret i saa store Heltinders Tal, „ haaber jeg, at mit Stamme & Træ „ ogsaa bliver nobiliteret. Det skal heller ikke være hende en ringe Ære.

Monsieur Le Blau. [sagte]
Han har slet forrettet min Commission.

Don Alvaro. [sagte]
Harlequin har forbyttet Billetten.

Monsieur Le Blau. [sagte]
Jeg parerer, han har forverlet den, med en
Billet, som Don Alvaro maaskee tilkom.

Don Alvaro. [sagte]
Maaskee hun har skrevet tvetydig til Franzosen.

Monsieur Le Blau. [høit]
Hør, min Ven! Har I vel sendt Madame
Rosaura en Stam-Tavle?

Don Alvaro.
Siig mig først, om I har skicket hende
Zeres Portrait?

Monsieur Le Blau.
Jeg nægter det ikke.

Don Alvaro.
Og jeg tilstaaer det.

Monsieur Le Blau.
Jeg fornøier mig med Zer, over den Estime,
hun bær for Zeres Familie.

Don Alvaro.
Og jeg glæder mig med Zer, over det Fac-
cit, hun giør sig paa Zeres Artighed.

Monsieur Le Blau.
I besidder al hendes Gunst.

Don Alvaro.
Og I raader allene over hendes Hierte.

Mon

Monsieur Le Blau.

Saa ere vi da Nivaler.

Don Alvaro.

Og sølgelig hinandens Fiende.

Monsieur Le Blau.

Madame Kosauræ Gunst er ikke saa knap,
at den jo kan satisfaisere to Liebhaberes Affection.

Don Alvaro.

Don Alvaro di Castilia fordrager ikke, at
hans Smukke deeler sit Hierte med en anden.

Monsieur Le Blau.

Hvad har J da vel i Sinde at giøre?

Don Alvaro.

Jeg mener at J skal afstaae hende til mig.

Monsieur Le Blau.

Det skal aldrig skee.

Don Alvaro.

Saa vil vi afgiøre det med Kaarden.

Monsieur Le Blau.

Wil J da lade Jer stikke ihjel, for et Fruen-
timmer Skyld?

Don Alvaro.

Udvælg strax: Enten at sige Jer fra hende,
eller og at slaaes.

Monsieur Le Blau.

Jeg veigrer mig ikke for at slaaes.

Don Alvaro.

Kom da hen med mig, paa et beleiligt Sted.

Monsieur Le Blau.

Jeg følger med Jer, hvorhen J behager.

Don

Don Alvaro. (saate)

Skulle jeg vel besmitte min Kaarde, med en
Persons Blod, som er ringere end mig.

[han gaaer bort i Forveien]

Monsieur Le Blau.

Vivat Kierlighed! Vivat den smukke Ros-
saura: Jeg gaaer hen at slaaes, og er forsikret
paa at vinde. [han vil gaae bort]

6. Scene.

Monsieur Le Blau; og Marionette, som
kommer ud af Rosauræ Huus.

Marionette.

Jh! Monsieur Le Blau!

Monsieur Le Blau.

Marionette.

Marionette.

Vil han besøge Mademoiselle Leonora.

Monsieur Le Blau.

Ja jeg ønskede inderligen, at jeg maatte
nyde den Lykke.

Marionette.

Nu skal jeg bede hende komme til Vinduet.
(hun gaaer bort)

7. Scene.

Monsieur Le Blau, derpaa Leonora
i Vinduet.

Monz

Monsieur Le Blau.

Jeg vil oppebie hende med Taalmodighed : : :
Men Don Alvaro venter, jeg skulle komme og
duellere med ham : : : Og hvad! Skulle jeg
vel lade være at see en smuk Pige, for at gaae
hen at staaes med en Nar? Saadant Narrerie
lærer man ikke nu omstunder.

Leonora. [kommer til Vinduet]

Monsieur Le Blau.

Men see engang, hvilken nye Soel der op-
staaer med sine Straaler i dette Vindue. Hun
er meget deilig. Hun er nok saa smuk som Ro-
saura. Og hun fortjener ikke mindre Estime.
Fortørnes ikke, Mademoiselle, at et Hierte, som
ganske er indragen af hendes Skionhed, opofrer
hende al sin Adoration.

Leonora.

Monsieur! Jeg har ikke den Ære at kien-
de ham.

Monsieur Le Blau.

Jeg er hendes alleroprigtigste Amant.

Leonora.

Amant! Og siden hvorklænge?

Monsieur Le Blau.

Fra det Dieblik, jeg nu nyelig fik hende at see.

Leonora.

Kan han da forliebe sig i saadan en Hast?

Monsieur Le Blau.

Hendes Deilighed har den Kraft, at den
forbinder mit Hierte til at elske hende.

Leol

Leonora.

Mig synes, at han vil spille Gief med mig.
Monsieur Le Blau.

Jeg svær, ved en oprigtig Franskmands Character, at jeg elsker hende med al Tendresse.

Leonora.

Og jeg, med hans gode Tilladelse, troer ham ikke.

Monsieur Le Blau.

Dersom hun ikke vil troe mig, skal hun see mig crepere her paa Stedet, under hendes Vinduer.

Leonora.

Hvilke smukke Expressioner! Disse har han nok studeret sig til, i Calloandro.

Monsieur Le Blau.

Hun beleer min Passion, og jeg græder dog bitterligen for hende. [han lader som han græder]

Leonora.

Kan han ogsaa græde? Hvor estimerer jeg ham ikke høit.

Monsieur Le Blau.

Er det vel mueligt? at mine antændte Sukkes Varme ikke er arriveret op til hende, for at tõe hendes Grumheds Jis.

Leonora.

Endnu er den ikke arriveret.

Monsieur Le Blau.

Å! min Allerdeiligste! Oplad mig denne Dør, og tillad, at jeg maatte udøse mine Sukke nærmere hos hende.

Leo

Leonora.

Nei, nei! udøs dem hellere i Lusten, paa det han des bedre kan temperere sin Hede.

Monsieur Le Blau.

Hun er vel deilig; men alt for tyrannisk.

Leonora.

Der er min Far. Det er best jeg gaaer til-

side. (hun gaaer bort fra Vinduet)

8. Scene.

Monsieur Le Blau, derpaa Doctoren.

Monsieur Le Blau.

Uf Himmel! Forlader hun mig saaledes? Gaaer hun saaledes bort, uden at sige mig Farvel? Uf! ubarmhiertige Leonora! Oh! Utaknemmeligen! Oh! Grumme!

Doctoren.

Min Herre! Hvem taler han til?

Monsieur Le Blau.

Siden de kommer mig for, saavidt jeg seer, af deres Klædedragt, at være Doctor, ville de behage at høre Aarsagen: Denne barbariske Pige, som kalder sig Leonora, stopper sine Dren til for mine Bønner, vil ikke lade sig bevøge ved min Graad; hun nægter mig sin Gunst, og vil ingen Medlidenhed have for mig.

Doctoren.

Saa er min Herre da forliebt i denne Pige?

Mon:

Monsieur Le Blau.

Ja vist. Jeg elsker hende, saa høit som mig selv, og jeg kan ikke leve uden hende.

Doctoren.

Hvorlænge er det da vel, siden I blev forliebt i hende?

Monsieur Le Blau.

Det er kuns saae Dieblik siden. Nu nyeligen saae jeg hende, første Gang, i dette Bindue.

Doctoren.

Da er det forunderligt, at I saa hastig er bleven slagen.

Monsieur Le Blau.

Vi Franskmænd, har en hurtig ésprit; et smt og bevægeligt Hierte. Et Diekast er i Stand til at fælde os til Døde.

Doctoren.

Hvorlænge varer da vel denne Jeres Kierlighed?

Monsieur Le Blau,

Saa længe Kierlighed byder, som er Messter over vores Affecter.

Doctoren.

Men dersom Kierlighed befalede, at I reent skulle slaae det af Tankerne i Morgen, maatte I da ogsaa adlyde den?

Monsieur Le Blau.

Det forstaaer sig.

Doctoren.

Saa kan han da, fra denne Tid af, begynde at slaae Leonora reent af Tankerne.

Mons

Monsieur Le Blau.

Hvorfor siger han dette, Herr Doctor?

Doctoren.

Fordi jeg vil ikke at Leonora skal exponere sig denne Fare.

Monsieur Le Blau.

Men hvad for Part og Deel har de vel i Mademoiselle Leonora hendes Inclinationer?

Doctoren.

For at hielppe ham af Drømmen, da kan han vide, at jeg er hendes Far.

Monsieur Le Blau.

Ik min Herre! Ik min excellente Herr Doctor, min allerkiereste Ven; min hoistæstimerede Herr Svigerfader! gior mig den Fornsielse, og forhindre mig ikke, i at elske deres Døttre.

Doctoren.

Begge To!

Monsieur Le Blau.

Ja allerkiereste Ven! De ere begge lige elskværdige.

Doctoren.

Hvad er da dette for en Elskov? og hvem paabyder den?

Monsieur Le Blau.

Den Kundskab vi har om Meriter.

Doctoren.

Hvorledes kan man vel elske mere end een Person?

I

Monz.

Monsieur Le Blau.

En veritable Franzos har Jld og Fyr nok,
til at elske, om det endog var hundrede.

Doctoren.

Saa behager min Herre da at gaae til Frans
Perig, for at styre sin Lyst.

Monsieur Le Blau.

Al ja! Jeg seer allerede, af deres blide Ansyn,
og af deres medlidende Dine, at de har Medynk for
mig. Nu saa befal da, at de lukker os denne
Dør op.

Doctoren.

Det er vel ikke mit Huus; Men ikke desto-
mindre skal jeg dog derfor nok faae dem til at luk-
ke mig op.

Monsieur Le Blau.

Viivat den gamle Uerlighed! Viivat den
lyksalige Fader til disse to rare Skionheder.

Doctoren.

(haner, og lader dem lukke sig op)

Monsieur Le Blau.

De maae være min ledsager.

Doctoren.

Det er ikke Moden her i Landet, at en Far-
der fører sine Dottres Amanter an. Med hans
Tilladelse. (han gaaer ind, og lukker Døren hastig efter sig)

Monsieur Le Blau.

Monsieur, Monsieur! Ja det er got. Har
Faderen end lukket Døren, kan han dog ikke als-
tid holde Dottrene indsluttede. (han gaaer bort)

9. Scene.

9. Scene.

En Gade, med en Caffe-Boutique, med Bord,
Stole og Tilbehør.

Bårten med sine Folk, Mylord Runebif
og Græven af Bosco Nero.

Græven af B. N.

Giv mig Caffe. (De bringer Græven Caffe, saavel
som og Mylorden)

Ei! Giv Mylorden ingen Caffe: Han er vant
at drikke Choccolade hos Damerne; Han finder
ikke Smag udi at drikke i Caffe-Husene.

Mylord Runebif.

(ryster med Hovedet og drikker)

Græven af B. N.

Men vi vil ikke heller drikke ret meget af
denne Choccolade, min kære Herr Mylord.

Mylord Runebif.

[ryster med Hovedet, som tilforn]

Græven af B. N.

Med denne Jeres Stiltienhed synes I snarere
at være opdragen blant Beesterne, end blant
Mennesker.

Mylord Runebif.

[seer stvt og trodsig paa Græven]

Græven af B. N.

Madame Rosaura har nok seet Jeres grove
Temperament.

Mylord Runebif.

[staar op, og gaaer ud paa Gaden]

Græven af B. N.

Za det gior I vel udi, at I gaaer ud, for at tage
lit frisk Luft.

Mylord Runebif.

Kom herud, min Herre.

Græven af B. N.

Med hvad Myndighed kan I commandere mig saaledes?

Mylord Runebif.

Om I ellers er en Cavalier, skal I slaes med mig.

Græven af B. N.

Jeg er parat at syldestgiøre Jer.

[han staaer op og gaaer ud paa Gaden til Mysorden]

Mylord Runebif.

I skal lære at tale lidet og got.

Græven af B. N.

Jeg har ikke fornøden at lære Levemaade af Jer.

Mylord Runebif.

Jo! af os. (han tager til Haarden, og Græven ligeledes)

Græven af B. N.

Hvorledes vil I slaes?

Mylord Runebif.

Den første Blesure.

Græven af B. N.

Meget vel. (Berten med sine Folk vil gaae imellem, for at stille dem ad)

Mylord Runebif.

Dersom I rører Jer af Stedet, vil jeg fløve Jeres Hierne ad.

Græven af B. N.

Lad os raade os selv: Det kommer an paa den første Blesure. (De slaes, og Græven bliver saaret i den ene Arm)

Græven

Graven af B. N.

Der seer I Blod.

Mylord Runebis.

Ja. (han stikker Haarden ind igien)

Graven af B. N.

Jeg gaaer hen at lade mig forbinde.

(han gaaer bort.)

IO. Scene.

Mylord Runebis, derpaa Rosaura
masqueret paa Engelsk.

Mylord Runebis.

Naar det gaaer om igien, i Fald han for-
tørner mig mere, skal jeg give ham en, som skal
være incurable. Jeg kan ikke fordrage dette stiklende
Italienske Raillerie. Alt for stor Fortroelighed
vanslagter til Foragt. Men hvem er denne En-
gelske Masque?

Rosaura. (nærmer sig og gjør en
kort Reverence, efter den Engelske Maade)

Mylord Runebis. (sagte)

Na! Hun er ingen Italiener. Denne ar-
tige Neien gir tilkiende, at hun er fra Engeland.

Rosaura. (nærmer sig til Mylor-
den og gjør ham endnu en Compliment)

Mylord Runebis.

Min artige Madame! Behager hun Caffe?

Rosaura.

(Cryster med Hovedet, for at betegne Nei)

Mylord Runebis.

Chocolade?

Rosaura.

(ryster med Hovedet som tilforn)

Mylord Runebis.

Behager hun Ponce?

Rosaura.

[nikker med Hovedet for at betegne Ja, sigende:]

Yes.

Mylord Runebis. [sagte]

Na! Hun er ganske vist fra Engeland.
Bring os Ponce. [høit til Verten] Min kiere Lands-
mand! Hvem har ført hende herhid til dette Land?

Rosaura.

Min Fader.

Mylord Runebis.

Hvad er hendes Fader?

Rosaura.

Det samme som han, min Herre.

Mylord Runebis.

Er hun en Dame af Stand?

Rosaura.

Ja, Mylord.

Mylord Runebis.

Na sid, behag at sidde ned. [han flytter en Stool
frem, og gir hende Haand]

Kiender hun mig?

Rosaura.

Ja ganske vel.

Mylord Runebis.

Hvad siger hun? Elsker hun mig?

Rosaura.

Af mit ganske Hierte.

Myz

Mylord Runebis.

Hvor har hun seet mig tilforne?

Rosaura.

I London. (der bringes Ponce, hvoraf hun drikker)

Mylord Runebis.

Hvem er hun?

Rosaura.

Det kan jeg ikke sige ham.

Mylord Runebis.

Kiender jeg hende?

Rosaura.

Jeg troer ja.

Mylord Runebis.

Har jeg elsket hende tilforne?

Rosaura.

Jeg veed det ikke.

Mylord Runebis.

Saa vil jeg nu elske hende.

Rosaura.

Han er jo forlovet.

Mylord Runebis.

Med hvem?

Rosaura.

Med Madame Rosaura.

Mylord Runebis.

Jeg har ikke lovet hende noget.

Rosaura.

Saa har han da sin Frihed endnu.

Mylord Runebis.

Sa jeg har.

Rosaura.

Kan jeg da have nogen Forhaabning?

Mylord Runebis.

Ja Madame.

Rosaura.

Vil han da elske mig?

Mylord Runebis.

Ja dette lover jeg hende.

Rosaura.

Saa vil han da blive min?

Mylord Runebis.

Men hvem er hun?

Rosaura.

Det kan jeg ikke sige ham.

Mylord Runebis.

Men jeg binder mig ikke til en usynlig.

Rosaura.

Han skal faae mig at see i Aften.

Mylord Runebis.

Hvor da?

Rosaura.

I et Sælfskab.

Mylord Runebis.

Hvorhelst.

Rosaura.

Det skal han nok faae at vide.

Mylord Runebis.

Maae jeg nyde den Ere at opvarte hende?

Rosaura.

Og Madame Rosaura.

My=

Mylord Runebif.

Hun skal cedere min Landsmand.

Rosaura.

Men jeg vil være i en anden Habit.

Mylord Runebif.

Saa kan jeg jo ikke kiende hende?

Rosaura.

Giv mig da noget til et Legn.

Mylord Runebif.

Hun kan vise mig dette Etui.

[han gir hende et Guld Etui]

Rosaura.

Nu har jeg nok. (hun staaer op)

Mylord Runebif.

Wil hun alt gaae bort. (han staaer ogsaa op)

Rosaura.

Ja.

Mylord Runebif.

Jeg vil have den Ære at geleide hende.

Rosaura.

Saa sandt han er en Cavalier, maae han ikke følge mig.

Mylord Runebif.

For da at adlyde hende.

Rosaura.

Adieu, Mylord. (hun giver ham den sædvanlige korte Compliment og gaaer)

II. Scene.

Mylord Runebif. (allene)

Hvad er det ikke en stor Fornoielse at finde en Landsmand uden for sit Fæderneland. Hvor

stor en Grace var der ikke i disse Complimens!
 Hvilken sød Naade at tale paa, uden Overflødig-
 hed! Denne Dame kiender mig; Hun elsker mig,
 og forlanger ingen uden mig. Dersom hun ellers
 er saa smuk som hun er artig, er hun meget elsk-
 værdig, og fortjener at præfereres i mit Hierte.
 Rosaura fortjener megen Estime; Men denne er
 en Dame, og min Landsmand oven i Riisbet, to
 Vilkaar som forbinder mig til at give hende For-
 trinnet. (han gaar bort)

12. Scene.

Don Alvaro, derpaa Harlequin.

Don Alvaro.

Monsieur le Blau undløb mig. Jeg var
 saa forbitret, at jeg ikke engang vendte mig om,
 for at see, om han fulgte med. Det var ingen Cava-
 liers Stykke. Den som flyer for min Kaarde, skal
 faae min Stok at smage. Jeg skal søge ham; og
 jeg finder ham vel igien. Bring Caffe hid.

(Berten bringer Don Alvaro Caffe, med Confiturer)

Harlequin.

(Nærmer sig mod Caffe-Boutiquen, og betragter Caffe-
 Bordet for Don Alvaro, sigende for sig selv)

Nu er det Tid at hævne mig over Spaniolen.
 (høit) Cavalier! Himlen confervere ham i man-
 ge Aar.

Don Alvaro.

God Dag Harlequin.

Harl

Harlequin.

Jeg skulle tale med min Herre om noget,
i Fald han ellers forstaaer mig.

Don Alvaro.

Hvad er da dette for noget? Jeg fatter ikke
hvad du mener.

Harlequin.

Fra Donna Rosaura.

Don Alvaro.

Kiere Harlequin! Kan du troste mig med
nogen Forsikring, om min Dames Kierlighed.

Harlequin.

Hun har just sendt mig, for at tale med ham.
Hun sad til Bords, som han nu kan sidde ved dette
Bord; Hun sad just og spiste, og med Suk og
Graad repeterede det ærbørdige Navn: Don Al-
varo, ved hver en Lækkerbidstøcken som hun puttede
i sin Mund.

Don Alvaro.

Kiere Rosaura! Du kostbare Deel af dette
mit Hierte! Siig mig, du! min Glædes Herold!
Siig mig, hvad har hun sagt om mig?

Harlequin.

Tillad mig, at jeg just bringer mine Ord
frem, paa samme Maade som hun; Saa vil jeg
bære mig ad ligesom hun gjorde.

Don Alvaro.

Jeg accorderer dig alting, naar du kun ikke
vil skule noget for mig, af hendes forliebte Di-
scours.

Har

Harlequin.

Da hun var ved Desertten, tog hun et lille Stykke Sukkerbrød, just paa denne Maneer, og dypede det i en slags mørkebrun Liqueur, som denne her Caffe nu kan være. Og som hun nu spiste saa net, paa denne artige Maade,

(han spiser en heel Hoben Confiturer som han dypper et Stykke efter det andet i Caffeen)
sagde hun: Gaf hen og see du finder Don Alvaro, og siig ham, at jeg agter ham ikke ved en Skiery.
[han løber leende bort]

13. Scene.

Don Alvaro, derpaa Monsieur Le Blau.

Don Alvaro.

Na din Tolper! Din usorkammede fortvivlede Skielm! Hold paa ham, slaae ham ihjel, og bring mig hans Hoved. Donna Rosaura er ikke i Stand til at begaae saadant: Hun elsker mig, hun estimerer mig høiere end saaledes. Men denne uværdige har gjort mig saa forbittret, at jeg er færdig at blive rasende.

Monsieur Le Blau.

J maae ikke tilskrive min Udeblivelse = = =

Don Alvaro.

J kom nu ret tilpas. Træk ud.

[han trækker Kaarden]

Monsieur Le Blau.

Min allerdeiligste Rosaura, jeg opofrer dig dette Slagtoffer.

(han trækker ogsaa ud)

Don

Don Alvaro.

Det er alt for nederdrægtigt at undløbe.

Monsieur Le Blau.

Nu skal I see om jeg vil vige. [de slaes]

14. Scene.

Rosaura masqueret paa Franssk, og de Forrige.

Rosaura.

[gaaer dem imellem, kommer dem til at holde op, og siger til Franzosen:]

Monsieur! Hvad bestiller han?

Monsieur Le Blau.

Min smukke Masque, jeg slaes om min Dame.

Rosaura.

Og han vil saaledes vove sit Liv, for et Ita-
lienst Fruentimmer, da saa mange Francoiser,
gjører dem Umage, forsmægter og dør for hans
Nashn.

Monsieur Le Blau.

Men naar min Rival fordrer mig ud, kan
jeg jo ikke undgaae at slaes.

Rosaura.

Rivalen vil nok frafalde at forlange hans
Død, naar han ikke disputerer ham hans Kiereste.

Monsieur Le Blau.

Skulle jeg da vel saa blindt hen cedere hende?

Rosaura.

Dersom han frygter for at cedere hende saa
flet hen, da cedeer hende for en Franssk Dame, som
sukker for hans Skyld.

Mons

Monsieur Le Blau.

Og hvem er da dette?

Rosaura.

Her seer han hende for hans Fødder.

[hun falder paa Knæ]

Hav dog Medlidenhed med den, som lever allene for at elske ham.

Monsieur Le Blau.

Stat op, min Skat. Hun dræber mig.

Rosaura.

Det skeer ikke, at jeg staaer op, dersom han ikke forsikrer at han elsker mig.

Monsieur Le Blau. (falder ogsaa paa Knæ)

Ja, min Allerkiereste! jeg svær, at jeg vil elske hende: Jeg lover hende min Troe.

Rosaura.

Ik! Jeg tør ikke troe ham.

Monsieur Le Blau.

Hun maae troe mig, min Skat, at jeg er hendes ganske.

Rosaura.

Hvorledes kan jeg troe dette, naar han staaes om en anden Skionhed?

Monsieur Le Blau.

Jeg vil forlade den, for hendes Skyld.

Rosaura.

Giig sig da af med hende for hans Rival.

Monsieur Le Blau.

Bie et Dieblit! Nu skal jeg strax være hos hende. [Monsieur Le Blau gaaer fra Rosaura, og nærmer sig til Don Alvaro]

Hør

Hør, min Ven! Denne Franske Dame sukker efter mig, og forlanger at jeg ville ægte hende: Dersom hun demasquerer sig for mig, og hun staaer mig an, skal Rosaura være Jeres. Lad Jer befalde et Dieblig at opsætte vores Duel.

Don Alvaro.

J bilder Jer forgieves ind at gaae mig paa nye af Hænderne.

Monsieur Le Blanc.

Jeg er en Cavalier. Enten afftaaer jeg Jer Rosaura, eller og jeg gaaer ikke her af Stædet, uden først at slaaes. Det er dog ogsaa tilladt Cavalierer at giøre Stilstand med deres Contraparter.

Don Alvaro.

Cavalier: Regler studerer vi hos os, som vor N. B. C. Betien Jer af Leiligheden. Jeg accorderer Jer Jeres Forlangende. [han sliker sin Kaarde i Steden, og retirerer ind i Casse-Boutiquen]

Monsieur Le Blanc.

Madame! Her er jeg. Og jeg cederer Rosaura, dersom hun befaler det. Giør mig i det ringeste den Fornoielse, at jeg maae nyde den Lykke at see hendes Ansigt.

Rosaura.

Paa denne Tid kan det ikke ssee.

Monsieur Le Blanc.

Men naar skal jeg da have den Fornoielse at beskue hende?

Rosaura.

Inden faae Timer.

Mons

Monsieur Le Blau.

Kiender hun mig? Elsker hun mig? Sukker hun saa inderlig for min Skyld.

Rosaura.

Ja jeg gjør: For hans Skyld har jeg forladt Paris; For hans Skyld har jeg forladt alle Forlystelser i Frankerig, og er kommen hid reisende til Italien.

Monsieur Le Blau. [sagte]

Hvilken stor Kierlighed af de Franske Dames! Hvilken stor Trost af mine Landsmand! Hvilken stor magnetisk Kraft er der ikke dog hos mig. (hvit) Men jeg kan ingenlunde leve, uden hun gir mig den Fornoielse, at jeg maae see hende et Dieblik.

Rosaura.

Det er plat umueligt.

Monsieur Le Blau.

Hvem forbyder hende det?

Rosaura.

Min egen Honneur. Det sommer sig ikke, at en honnet Dame lader sig see i en Caffes Skient, uden Masque, som bevarer hende for fremmede Dine.

Monsieur Le Blau.

Na! Det regarderer man jo ikke i Frankerig.

Rosaura.

Nu ere vi i Italien: Vi maae skikke os efter landets Maade.

Mons

Monsieur Le Blau.

Rom og lad os gaae et Sted hen, som er mere affides, og lad mig dog ikke crepere.

Rosaura.

Nei, bliv han kuns her. Jeg vil gaae bort.

Monsieur Le Blau.

Jeg vil absolutment følge hende efter. = = =

Rosaura.

Derfom han understaaer sig dertil, skal han aldrig faae mig mere at see.

Monsieur Le Blau.

Er hun da kommen for at pine mig?

Rosaura.

Han skal faae mig at see i Aften; Og paa det han destobedre kan kiende mig, vil han behaage at give mig et Legn, som jeg kunde vise ham.

Monsieur Le Blau.

Der har hun en lille Flaske med Sans-pareille. (han gir hende en liden Flaske)

Rosaura.

Med denne vil jeg give mig tilkiende.

Monsieur Le Blau.

Piin mig da ikke forlænge i Helvede.

Rosaura.

Vi har kuns faae Timer til Aften.

Monsieur Le Blau.

Hvor skal jeg da faae hende at see, min Allerkiereste.

R

Ros

Rosaura.

Han skal vel faae det at vide.

Monsieur Le Blau.

Uf Himmel! Lad disse fortrædelige Timer snart forløbe.

Rosaura.

Uf Himmel! Gjør dog at mit Hierte maae blive fornoiet.

Monsieur Le Blau.

Uf Madame! Hun er alt for ubarmhiertig.

Rosaura.

Na Monsieur! I har slet kiendt mig.

(hun gaaer bort)

15. Scene.

Monsieur Le Blau og Don Alvaro.

Monsieur Le Blau.

Jeg maae ikke følge hende; Ikke heller maae jeg faae Lov at see hende. Hvem i al Verden kan hun dog være? En Francoise er kommen herhid til Venedig, for min Skyld. Det er ikke just fordi at jeg jo nok er værd at gjøre sig Umage for; Men jeg har dog ond ved at troe det. Men monne jeg ikke skulle tænke, at det har været en af disse Masquer der grasserer paa denne smukke Marsens Tid, som har diverteret sig med mig? Og jeg har været saa letsindig at troe hende, lovet hende min Troskab, og brændt af Kierlighed til hende. Det er dog en stor Kraft hos det smukke
Kion!

Kion! Det er en stor Betryk for de stakkels Hierter. Men skulle jeg vel cedere Rosaura til min Rival, for Uvissheden om en u-bekjendt Person? Na det var dog alt for hastig, alt for ubetænksomt et Løfte. Jeg har endnu Frihed at pretendere Rosaura, og jeg vil ikke heller saa let miste hende, uden at være forvissset om en bedre Gangst. Don Alvaro!

Don Alvaro.

Hvad forlanger J?

(han staaer op, og gaaer ham i Møde)

Monsieur Le Blau.

Den Franske Dame vil ikke demasquere sig for mig; Og jeg kan paa denne Maade ikke saa blindt hen, preferere hende for Rosaura.

Don Alvaro.

J skal nok faae Lov at cedere hende, enten J vil eller ei.

Monsieur Le Blau.

Det skal min Styrke forbyde.

Don Alvaro.

Kierlighed og Seiervinding ere tvende Guder, som confererer Don Alvari Meriter.

Monsieur Le Blau.

Men denne Gang skal de styrte Jer.

(de staaes igien)

16. Scene.

Rosaura masqueret paa Spansk; og
de Forrige.

Rosaura.

Cavalier! Holt inde.

Don Alvaro. (sagte)

Det er en Spansk Dame.

Monsieur Le Blau.

Madame! Efter Befaling! Her ligger mit
Kaarde for hendes Fodder. Hendes smukke Dine
stikker mit Hierte i Brand.

Rosaura.

Jeg kiender ham ikke, min Herre, det er
Don Alvaro di Castilia jeg taler til.

Don Alvaro.

Hvad forlanger hun da af hendes Tiener?

Rosaura.

Lad Franskmændene gaae til Side. Jeg vil
tale med ham allene.

Don Alvaro. [til Mr. Le Blau]

Bær af den Godhed at retirere et Dieblisk.

Monsieur Le Blau.

Hiertelig gierne. (sagte for sig selv) See der
har vi Enden paa den anden Duel.

(han gaaer til Side)

17. Scene.

Rosaura og Don Alvaro.

Rosaura.

(taler meget gravitøst og affecteret)

Don Alvaro! Jeg forundrer mig over Jer;
hele Spanien burde tillige forundre sig med mig,
at

at J saa reent tilfidesætter Jeres berømmelige Adelskab, og vil fornedre Jer til at ægte en gemeen Borger-Dotter. Har J, som er fød i Spanien, ingen Afstæne for dette borgerlige Navn? Al! Dersom Fyrstinden, Jeres Moder, vidste det, ville hun døe af Fortviøvelse. J som kunde forsmaae en Gemalinde af Kongelig Blod, gjør Jer saa nederdrægtig, ved saa nedrigt et Ægteskab. Don Alvaro! Eders Blod; Eders Fædreneland, saavel som Eders hele Nation forkynder Jer sin Fortrydelse. Og dersom alt dette ikke er mægtig til at føre Jer paa andre Tanker, da seer J her en ubekiendt Dame, som J hemmelig har forundt den Ære af Eders Gunst, hvorved hun har erhholdet den Ret at commandere Jer.

Don Alvaro. [sagte]

Al Himmel! Jeg er ganske forvirret. Denne store Dames Kost gjør den samme Virkning hos mig, som det forherede Skiold gjorde i Reynaldi Sind. Jeg kiender min Forseelse, og forbander min Nederdrægtighed. Rosaura er vel smuk; Men ikke af Adelskab; Hun fortjener Affection, men ikke hos Don Alvaro; Hun er en Cavalier værd, men ikke fra Castilien. (høit) Høiædle Damer! Den hun viser sig at være ved hendes Ansæelse, og ved den Maade som hun har talt mig til paa. Hun behager at giette mit Hjertes Forvirrelse af mit Ansigtets Rodme; Og dersom hendes Godhed offererer mig den Leilighed at corrigere mig . . .

Rosaura.

Det er alt for hastig J mener at have ud-
 stettet en Plet, som har gjort Jer latterlig for
 hele Spanien. Saadant udfordrer langt større
 Kiendetegn paa Fortrydelse.

Don Alvaro.

Don Alvaro som ikke erkiender anden Sou-
 verain end sin Konge og Herre, er særdirig at un-
 derkaste sig en Heltindes Regiering.

Rosaura.

Til den første Straf, for Eders nederdragti-
 ge og skammelige Affection, maae J elske mig,
 uden at see mig, og adlyde mig, uden at kiens-
 de mig.

Don Alvaro.

Uf! dette er alt for meget : : :

Rosaura.

Det er kuns lidet, imod Eders Forseelse: at
 elske en Borger : : Dotter.

Don Alvaro.

Hun har ret. Ja jeg vil.

Rosaura.

J maae give mig Jeres Troe, endnu u-vis
 om Belønningen.

Don Alvaro.

Uf Himmel! Hun kommer mig til at skielve.

Rosaura.

J maae dependere af mine Befalinger,
 uden at spørge mig om Aarsagen hvorfor.

Don

Don Alvaro.

Ja det skal skee. [sagte for sig selv] Derjom
hun ikke var en Spansk Dame, kunde hun ikke
heller have saa graviteske og ædle Sentimens.

Rosaura.

Jeg vil følge Jer overalt: Paa den Maa-
de, at jeg ikke gir mig tilkiende, uden naar jeg
vil approbere, eller desapprobere Jeres Dvsførsel.
Giv mig derfor et Tegn, at jeg desbedre kan ex-
sequere det, uden at tale Eder til.

Don Alvaro.

Der har hun min Tobaks-Daase.

[han gir hende den Daase, som han har faaet
tilfoern af Rosaura]

Rosaura.

Er det maaskee en Present af nogen Skion-
hed?

Don Alvaro.

Det er et Bytte, jeg har giort med Ro-
saura. Jeg skiller mig just ved den, fordi jeg
foragter hende.

Rosaura.

Nu begynder J at gefalde mig.

Don Alvaro.

Himlen være lovet.

Rosaura.

Don Alvaro! Tænk paa Jeres Honneur,
og paa min Kierlighed.

Don Alvaro.

Jeg skal være en troe Slave af min Parole.

Rosaura.

Vi tales da ved, siden.

Don Alvaro.

Maatte jeg i det ringeste vide hvem hun er.

Rosaura.

Jeg forsikrer, I skal blive forbausset, naar I faaer det at vide. [hun gaaer bort]

Don Alvaro.

Na! Det er ganske vist en af de fornemmeste Damer i Spanien. Det er en Fyrstinde, som er forliebt i mig, og viser sig nidkier for min Ære. Kierlighed! Kierlighed! Du ville vel gjøre mig nederdrægtig; Men en Skyts-Engel for mit Adelskab har sendt denne smukke usynlige, til at frelse min illustre Families Honneur.

[han gaaer bort]

18. Scene.

En Gade langt borte.

Græven af B. N. og Harlequin.

Græven af B. N.

Hvad er det du vil sige? Jeg forstaaer dig ikke.

Harlequin.

Jeg siger: At Madame Rosaura har sendt mig, for at invitere et Logement til et Selskab i Aften.

Græven af B. N.

Hvad Fanden er dette du siger! Hun har sendt dig at invitere et Logement?

Har

Harlequin.

Jeg ville sige . . . Det er dog Dievels. Et Puds som jeg gjorde en vis Spaniol har kommet mig saaledes til at lee, at jeg leer endnu, og veed ikke hvad jeg skal sige.

Græven af B. N.

Har du maaskee spillet nogle Løier med Don Alvaro?

Harlequin.

Ja justement.

Græven af B. N.

Hvorledes dette da?

Harlequin.

Jeg bildte ham ind, at jeg havde en Ambassade til ham, fra Madame Rosaura.

Græven af B. N.

Saa har da Don Alvaro Udgang til Madame Rosaura?

Harlequin.

Ja, min Herre! Baade Udgang og Indgang. Og i Aften er han tillige inviteret i Compagnie hos Enken.

Græven af B. N.

Ogsaa han! Maaskee jeg er da ogsaa i de Indbudnes Tal?

Harlequin.

Ja, min Herre! Det er just det jeg ville sige, om den Ambassade, jeg skulle gjøre til Løsgementet.

Græven af B. N.

Nu begriber jeg: Madame Rosaura vil give et Tractament, paa hendes Logementer.

Harlequin.

Ja, min Herre.

Græven af B. N.

Hendes Invitation er mig ret kjer; Men jeg frygter at finde der ligesaa mange Rivaler som Giester.

Harlequin.

Det 'tør han slet ikke frygte for. En forstandig Kone veed at fornøie alle, uden Banskelsighed.

19. Scene.

Rosaura masqueret med et Regn-Klæde over Hovedet, paa Venetiansk, og de Forrige.

Rosaura.

(Kommer spadserende med en Italiensk Air, betragtende Græven venlig, uden at tale)

Græven af B. N.

Giv kuns engang Agt, Harlequin, hvor stivt denne Masque seer paa mig.

Harlequin.

Lag Jer vel vare for hende, min Herre; Thi man tænker undertiden at finde en Soel fra Augusti Maaned, og faaer i den Sted en Maane fra Martii Maaned.

Græven

Græven af B. N.

Nu da, min kiere Madame Masque, hvad befaler?

Rosaura. (sukker dybt)

Græven af B. N.

Disse Suk ere ganske unyttige hos mig. Det var i gamle Dage, jeg fæstede Troe til Fruentimmernes forstilte Bæsen. Nu er den Tid forbie. Jeg har faaet Dinene opladte. Men det kunde maaskee være Jer lykke, i Fald Monsieur de Blau var her.

Rosaura.

Han gjør en Dame uret, som han ikke kiender.

Græven af B. N.

Forlad mig, Madame, men med denne Masque, og i denne Dragt, allene! kunde jeg have Marsag at tænke om hende, at hun var en ordinaire Nat: Froken snarere end en honnet Dame.

Rosaura.

Det er Kierlighed allene, som forfører os til slige Excesser.

Græven af B. N.

Er hun da forliebt i mig.

Rosaura.

Ja til visse.

Græven af B. N.

Da er jeg, saamænd, ikke en Smule i hende.

Ros

Rosaura.

Derfom han kiendte mig, ffulle han ikke tale faaledes.

Græven af B. N.

Om hun end var Gudinden Venus, havde hun ikke fornoden at være bange for, jeg ffulle faae lyst til hende.

Rosaura.

Hvorfor ikke dette?

Græven af B. N.

Fordi mit Hierte er allerede engageret, paa et andet Sted.

Rosaura.

Hvor da? Om det er tilladt at spørge.

Græven af B. N.

Deri kan jeg tiene hende: Den jeg tilbeder, er Madame Rosaura Balanzoni.

Rosaura.

Hun fom er Enke?

Græven af B. N.

Ja just hende.

Rosaura.

Hvor er han ikke dog af en flet Gout! Og hvad har hun vel for yndigt paa sig?

Græven af B. N.

Hun har alting, og overalt behager hun mig. Det kan nu være nok.

Rosaura.

Men hun er ikke af Adel.

Græven

Græven af B. N.

Hendes Forstand og Civilite veier op mod
et Adelskab. Men ellers nedstammer hun fra en
adelig Familie i Bologna; Og den Bisonjossiske
Familie er den ældste Familie i den hele Stad,

Rosaura.

Men jeg troer at Rosaura alt er forlovet
med en anden.

Græven af B. N.

Dette siger hun nu; Men jeg troer det dog
ikke. Og om end saa var, da ville jeg heller døe,
end være hende utroe.

Rosaura.

Han er alt for oprigtig.

Græven af B. N.

Det er min Skyldighed.

Rosaura.

Men kan jeg da ingen Medlidenhed vente,
jeg som dog sukker inderlig efter ham.

Græven af B. N.

Jeg har sagt hende, at hun har slet ikke det
allerringeste at haabe hos mig.

Rosaura.

Men maaskee han skulle blive obligeret til
at elske mig, dersom jeg gav mig tilkiende for
ham, hvem jeg er.

Græven

Græven af B. N.

Hun tænker saa Mænd seil; Og jeg raader hende ikke at demasquere sig, for at skaane sig for at blive skamsfuld, i Fald hun fik Afslag.

Rosaura.

Saa saaer jeg da at gaae.

Græven af B. N.

Ja gaae kuns.

Rosaura.

Jeg ville dog i det ringeste have en liden Erindring af hans Person.

Græven af B. N.

Hvorfor vil hun erindre sig en Person, som ikke elsker hende?

Rosaura.

Giv mig dog den Fonielse, og giv mig en liden Erindring.

Græven af B. N. (sagte)

Nu begriber jeg. [hoit] Vil hun have en halv Ducat, den kan jeg give hende.

Rosaura.

Jeg trænger ikke til hans Penge.

Græven af B. N.

Hvad forlanger hun da?

Rosaura.

Dette Tørklæde staaer mig an. [hun snapper ham Tørklædet af Haanden og gaaer bort]

Græven

Græven af B. N.

Det var det mindste. Det kunde hun have sagt mig strax, at det var til mit Tørklæde, hun gjorde Amour. Hvilke Folk findes der dog ikke i Verden. Omtrent ved denne Tid imod Astenen, er Pladsen fuld af slige usynlige Skionheder. Denne var dog en af de skikkeligste, der har ladet sig nøie med et Tørklæde: Der gives derimod dem, hvis Næse kløer efter Pungen. Jeg kunde ikke skikke mig udi at entretener dem. Et Fruentimmer som er til Fals, er alt for hæslig og afstyelig i mine Dine.

(han gaaer bort)

20. Scene.

Rosauræ Kammer, indrettet til at tage imod Fremmede, med Bord, Stole og adskillige Iys.

Leonora og Marionette.

Marionette.

Hvad synes Jer vel herom! Hvor spændabel Herr Pantalon ikke er med Iys. Det gjør han altsammen for Jeres Skyld.

Leonora.

Og siden jeg nu bedre har betænkt mig, vil jeg absolute ikke have ham.

Marionette.

Men siig mig engang, hvorledes har Franskmændene gefaldet Jer?

Leo

Leonora.

Jeg vil sige dig som jeg mener. Hans Mafyn gefaldt mig; Hans adroite Bæfen staaer mig an, og hans frie utvungne Manerer indtager mig ganske; Men jeg kan dog ingen Troe fæste til det han siger.

Marionette.

Hvorfor ikke dette?

Leonora.

Fordi han stiller sig alt for forliebt an, ved første Samtale, og snakker mig saa meget for, som man ikke saa let kan forlade sig til.

Marionette.

Wille J da vel troe ham af Gierningen?

Leonora.

Det kan man ligesaa lidet troe.

Marionette.

Men i Fald han gav Jer sin Egteffabs Troe; Saa havde J jo ikke noget at sige.

Leonora.

Det gjør han ikke.

Marionette.

Men om han gjorde det, var J da vel fornoiet?

Leonora.

Det forstaaer sig. Jeg ville være fornoiet. Det er en meget smuk og velskabt Karl.

Ma?

Marionette.

Hvad vil I give mig, om jeg mager det saa, at I kan nyde den Lykke.

Leonora.

Du skal, i Sandhed, faae en raisonnable Belønning.

Marionette.

Men at love og holde er To, ikke sandt!

Leonora.

Jeg skal snarere holde mere end jeg lover.

Marionette.

Lad mig da nu kuns raade, saa haaber jeg I skal blive fornøiet.

Leonora.

Men hvad vil min Søster sige? Jeg veed dog ogsaa at hun har din Tjeneste fornøden.

Marionette.

Hun har fire at vælge iblant. Men saas vidt jeg seer, kierer hun sig ikke meget om Franske manden.

Leonora.

Nu saa forlader jeg mig da paa dig.

Marionette.

I tør ikke ved at tvivle. Jeg er et Fruentimmer af Parol; Og jeg har stiftet flere Egteskaber i Verden, end der er Haar paa mit Hoved. Men see der kommer Jeres Søster. Nu skal I ikke sige hende et Ord.

Leonora.

Jeg lader mig da føre af min Læremesterinde.

‡

21. Scene.

21. Scene.

Rosaura, og de Forrige.

Rosaura.

Tag Jer et Sted at sidde paa, min Søster.

Leonora.

Jeg troer at jeg kommer ret til Pas.

Rosaura.

Hør nu! Dersom Lykken her god, vil jeg sætte min nye Mariage i Stand i Aften. Hvad vil I da tage Jer for, naar jeg tar fra Jer.

Leonora.

Jeg haaber, at I ikke tager her af Huset, førend I ogsaa har sadt mig i Stand.

Rosaura.

Vil I have Signor Pantalou?

Leonora.

Himlen bevare mig fra ham.

Rosaura.

Hvad kan jeg da mere gjøre?

Marionette.

For en Ulykke! Skulle der ikke, iblant saa mange Folk, ogsaa findes en Mand til heude.

Rosaura.

Hvad siger du? Gjør man da Egteffab, som et Partie i Tresette. Men der er nogen.

22. Scene.

Graven af B. N. og de Forrige.

Graven af B. N.

Jeg kommer, Madame, for at nyde den Ære af hendes Invitation.

Ros

Rosaura.

Uren er min, at han ikke forsmaaer mig.

Marionette. (sagte)

Denne Herr jaloux Græve passer paa at komme først.

Rosaura.

Behag at sidde ned.

(Rosaura sætter sig paa den venstre Side, hos Græven, og Leonora ved hende, længere ned)

Græven af B. V.

For at adlyde hende. Jeg takker Madamen, for de artige Expressioner, i hendes Brev.

Rosaura.

Han maae være forsikret, at jeg har meent det af Hjertet.

Marionette. (sagte)

Han har flyttet sig nærmere til hende, at han ikke skulle miste hende.

23. Scene.

Don Alvaro og de Forrige.

Don Alvaro.

Vær hilset, Donna Rosaura.

Rosaura.

Tienerinde Don Alvaro.

(hun staaer op imod ham)

Don Alvaro.

God Aften Allesammen.

Rosaura.

Vær saa god at behage = = =

(hun gir Tegn at han vil sætte sig)

Don Alvaro. (sagte)

Gid den usynlige Dame ikke skulle være her.
(han seer sig hissed og her omkring, og
 siden sætter sig hos Rosaura)

Marionette. (sagte)

Nu sidder han ogsaa got nok.

Don Alvaro.

Hvor har hun gjort af min Stamtavle?

Rosaura.

Jeg har lagt den i mit Kammer.

Don Alvaro.

Hun skulle slaae den op paa Salen, at den
 kunde blive admireret af hele Compagniet.

Marionette.

Vi vil heller slaae den op paa vor Gade-Dør,
 at den desbedre kan sees af alle.

Don Alvaro. (sagte)

Den usorffammede Francoise.

24. Scene.

Mylord Runebif og de Forrige.

Mylord Runebif.

Madame! Mademoiselle, Messieurs.

(til Rosaura, Leonora og de to Cavalerer)

Rosaura.

Ydmygste Tienerinde.

(de staaer alle op og hilser Mylorden)

Behager dem ikke at sætte sig. [til Mylorden]

Mylord Runebif.

Madame!

(han sætter sig ved Siden af Graven)

Ma

Marionette. [sagte]

Madame! Madame! Han veed ikke at sige andet end Madame. Endog de Franske Ord staaer ham ilde at tage i Munden.

Rosaura.

Mylorden har umaget sig at giøre mig den Ære.

Mylord Runebif.

Æren er min.

Marionette. [sagte]

Na! Det var ikke lidet, det han der sagde.

25. Scene.

Monsieur Le Blau og de Forrige.

Monsieur Le Blau.

Madame Rosaura! Jeg er hendes allerhømste Diener. [han kysser hende paa Haanden]

Mademoiselle Leonora! Jeg tilbeder hendes Skionhed [han kysser hendes Haand med Magt, hvilket hun ikke vil tillade]

Jeg er Jeres Diener, I gode Venner. God Aften

Marionette. (de staaer alle op og hilser ham)

Marionette. (sagte)

Denne opmuntrer i det mindste Selskabet.

Rosaura.

Behag at tage sig en Plads, Monsieur.

Monsieur Le Blau.

Pladsen er alt occuperet, som jeg seer; Men det vil intet sige. Jeg vil sætte mig hos denne smukke Jomfrue. (han sætter sig imellem Don Alvaro og Leonora)

Jeg falder i Forundring, Madame Rosaura.

Rosaura.

Hvorover?

Monsieur Le Blau.

Jeg tænkte at see hende, med en Skat paa
Brystet, og jeg kan ikke blive den var.

Rosaura.

Han ville nok sige Portraitet?

Monsieur Le Blau.

Det er just det jeg mener.

Rosaura.

Nu skal han strax faae bedre Oplysning derom.

Marionette. (sagte)

Saa vidt denne dog angaaer, veed min Ma-
dame ogsaa kuns lidet at skionne paa Meriter.

Rosaura.

Mine Herrer! Siden De har værdiget mig
den Ære af Deres Nærværelse, og jeg er kom-
men til at sidde midt imellem Dem alle fire:
Da, førend der kommer flere Fremmede, har
jeg i Sinde at føre en liden Discours med Dem.
Jeg er bleven, endskjønt uskyldt, beæret af
Dem, og har erhholdet adskillige Beviser fra Dem,
paa Deres Æstime og Affection for mig. Don
Alvaro, med den Present af hans store Erxe,
eller Stamtavle, gjør mig ret hoffærdig og stolt.
Monsieur Le Blau, med sit Portrait, fortryller
mig. Mylorden, med sine kostbare Juveler,
gør mig skamsfuld. Graven, med sine tendre
Expressioner af Æmhed, Respect og Kierlighed
forbinder og overvinder mig. Jeg ønskede at
jeg

jeg kunde tækkes alle; Men det er mig ikke muligt at deele mig iblant Dem, hvorfor jeg maae overgive mig til een allene. Det Val som jeg agter at giøre, skal ikke være egenfindig, urimelig eller ubetænkksom; Men grundet paa en god Overlæggelse, følgerig retmæssig og alvorlig. Mylorden vil ikke gifte sig; Men overalt, dersom han ellers, i de andres Presence, skulle formene at have nogen Pretention paa mig, da er mig paa-lagt, af en Engelsk Dame, at sige ham: at han behager at erindre sig, det han ikke har lovet Madame Rosaura det allerringeste, og at han er ganske frie for hende. Men at han derimod er indtagen af hans Landsmands smukke Reverenker, som han har lovet Kierlighed og Troeskab. Og paa det han kan troe hvad jeg siger, sender hun ham dette Etui, og lar ham vide, at den, som leverer ham det tilbage, er den samme som har anammet det. (hun gir Mylorden Etuiet tilbage)

Monseur le Blau, med sine genereuse Expressioner, med sine forliebte Talemaader og søde Sukke, flatterede mig om sin Kierlighed, og kunde vel have Marsag at haabe, jeg skulle give ham min Haand; Men en vis ubekiendt Francoise har givet mig i Commission at erindre ham; Eiden han har cederet Rosaura til sin Rival, saa kan han ikke heller pretendere hende mere; Og denne Flaske Sans - pareille skal erindre ham om sin Forpligtelse, og sige ham, at den ubekiendte er den som foreholder ham dette.

(hun gir ham Flasken med Sans - pareillen tilbage)

Don Alvaro havde ligeledes vundet min Hoiagtelse, med Fortrinnet til min Kierlighed; Og af Forblindelse til hans prægige Adelskab, havde jeg saa got som erklæret mig for ham. Men han behager at erindre den Spanske usynlige Dame, der har gjort ham saadant Egteskab, med en Borger: Enke saa affkyelig; der har besfalet ham at lade hende fare og elske sig, omendsskiont hun var usynlig og utilforladelig; Og til et Tegn paa hans Indighed og Fortrydelse, er her den Enkes Tobaks: Daase, som han har kastet Forsagt paa. (hun gir ham Tobaks: Daasen tilbage)

Græven derimod, som saa uhyøflig beegner Masquerne, og viser sig saa haard og grov imod honnette Fruentimmer, ved at nægte den en ringe Gunst, som sukker for hans Skyld; Som endog fortryder, indtil et ringe Tab af et Silke: Tørklæde, lader jeg vide, at den Masque som har berøvet ham det, gir ham sin Haand, og erklærer ham for sin Kiereste, i hans Rivalers Presence. (hun gir Græven sin Haand, som han tar imod med Tendresse)

Græven af B. N.

O mig lykkelige! Al lykkelige Time! Deilige Haand som troster mig.

Mylord Kunebis.

Vivat Græven! Vi ere derfor lige gode Venner.

Marionette. (sagte)

Jeg sagde nok, han gif saa længe og slikkede om Bredden, indtil han dog endelig omsider faldt i Fitte: Fadet.

Don

Don Alvaro.

Jeg havde ikke tænkt, at de Italienske Fruentimmer havde været saa malicieuse. (han staaer op) Ikke heller at de, paa saa forblommet en Maade, skulde komme til at beklikke de Spaniske Damers Character. Denne Forseelse gjør Jer affhyelig i mine Dine. Jeg gaaer bort fra Jer, og vil aldrig see Jer mere; Og til Straf for Jeres begangne Driftighed, skiller jeg Jer ved den Ære af min Protection. (han gaaer bort.)

Monsieur Le Blau.

Det Tab af hendes Person, Madame Rosaura, kunde vel koste mig nogle Sukke, dersom hun giftede sig i Ostindien; Men siden hun gifter sig med vores Herr Græve, og bliver med ham i Italien, kan den Forhaabning, om des lettere at nyde den Ære at besøge hende, formindste den. Sorrig, at jeg mister hende som Kone. Jeg skal være den samme honnet Amant som tilforn; Og dersom Græven ikke vil være for stor en Hader af den almindelige grande Mode, skal jeg have den Ære at opvarte hende.

Græven af B. N.

Nei, Monsieur! Jeg takker mangfoldig: Madame Rosaura har ham ikke fornøden.

Monsieur Le Blau.

Gjør en Reise til Paris, og lad sig curere for den Sygdom.

Marionette.

Monsieur Le Blau! Det fortrynder mig at see ham gjøre saa slet en Figur. Men af Nidkierhed for min Nation og for hans Meriter,

ville jeg gjerne spinde paa noget for hans Skyld. Madame Rosaura er alt forlovet; og dersom han ikke har lyst til at faste, naar de andre spiser, kunde der endda nok være en skøn Leilighed endnu for ham.

Monsieur Le Blau.

Ja, kiere Marionette! Gjør mig den Forsnoielse. Gift du mig kuns bort paa Fransk, Sans Facon; Saaledes uden lang Betænkning.

Marionette.

Der sidder da hans Kiereste.

Monsieur Le Blau.

Mademoisellen? Himlen give at det var saa vel. Men hun troer mig ikke, og hun har dog ingen Inclination til mig.

Marionette.

Da kiender han ogsaa kuns lit til hende. Tvertimod! Hun er heftig charmeret i ham.

Monsieur Le Blau.

Siig mig, min Skat! Er det sandt som Marionette siger mig?

Leonora.

Ja mere end sandt.

Monsieur Le Blau.

Bil hun da være min Kiereste?

Leonora.

Ja gjerne; Om han ikke vil forsmaae mig.

Monsieur Le Blau.

Vivat Kierlighed, Vivat Hymen! Madame og Svogerske! Jeg er dobbelt fornøiet. Nu skal han ikke have Marsag at være jaloux over mig, Herr Græve.

Græven

Græven af B. N.

Dette uagtet, gjorde han mig dog en Fornøielse,
om han tog sig et Logement af Veien fra mit.

Marionette.

Staffels Madame Rosaura, hvor beklager
jeg Jer ikke. Rosaura.

Din Toffe! Du forstaaer ikke hvor lykkelig jeg er.

26. Scene.

Pantalon, Doctoren og det Forrige.

Pantalon.

Hvorledes fornøier de dem, mine Herrer!

Doctoren.

Men hvad har I gjort ved Don Alvaro,
som gaaer og øser Forbandelser ud over alle Ita-
lienske Fruentimmer.

Monsieur Le Blau.

Seigneur Pantalon! Herr Doctor! Min
elskeligste Herr Svigersfader! Min ærverdige Herr
Svoger! Tillader at jeg af Hjertet maae om-
favne dem, og bekiendtgjøre dem, at jeg har faaet
Haand og Løfte paa denne smukke Pige.

Pantalon.

Hvorledes! Hvad er dette for Nyt?

Doctoren.

Uden at tale til mig derom, som hendes Far?

Rosaura.

Vi havde besluttet at gjøre det, førend vi
holdte Brylluppet. See her har vi i dette Sels-
skab gjort to Mariager: Jeg med Græven af Bo-
sco Nero; Og min Søster med Mr. Le Blau. Har
Jellers noget at indvende derimod, min kiere Fader?

Do!

Doctoren.

Jeg har altid ladet Jer raade. Dersom I synes, at det kan være got og tienligt, vil jeg ikke sætte mig derimod.

Pantalon. (sagte)

Man maae saaledes lade sig befalde, og giøre af Nødvendighed en Dyd. (høit) Jeg har begiert Jomfrue Leonora til ægte; Men i den Forhaabning, at hun havde meent mig det oprigtig. Siden jeg nu seer, at hun ingen Inclination havde for mig, har jeg ikke tabt noget, ved at forlade en lille Pige, som kunde forvold mig Doden, af bare Desperation.

Monsieur Le Blau.

Vivat Seigneur Pantalon.

Mylord Runebis.

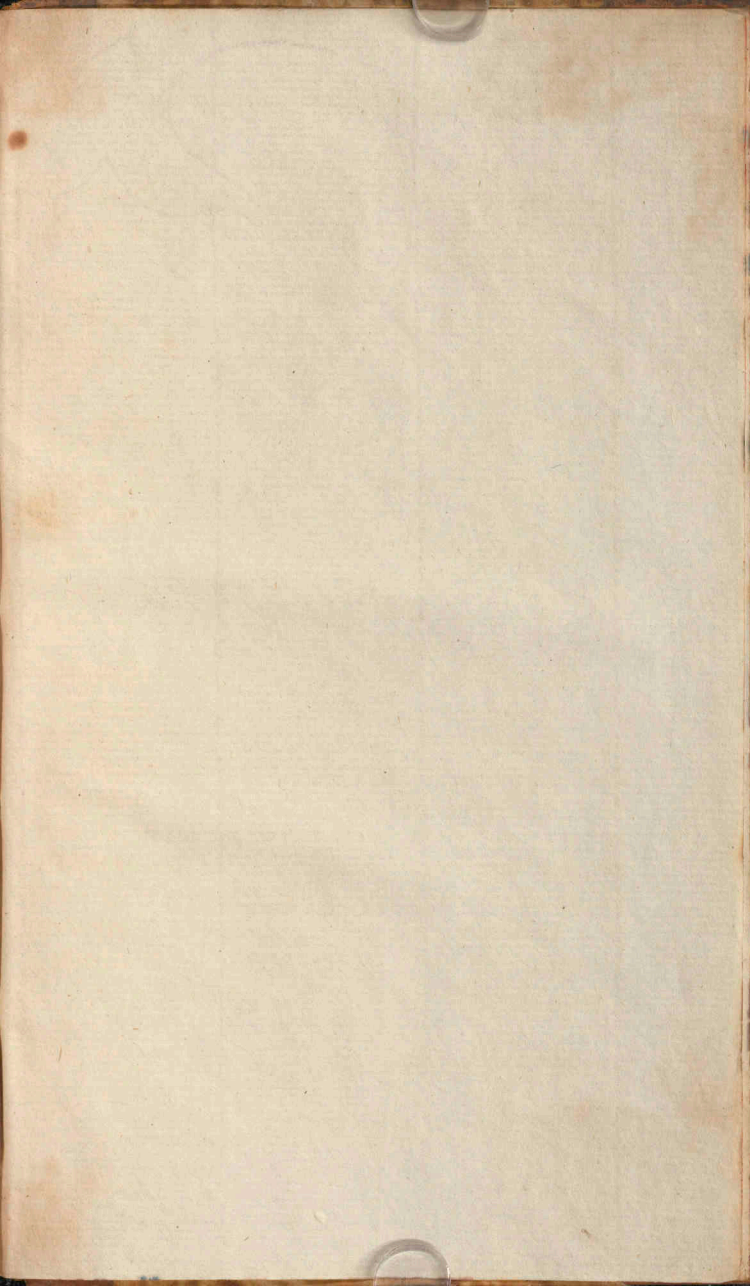
Han tænker, med Raison, ret oprigtig paa Engelsk.

Rosaura. (til Spectatores)

Saaledes er da mit Forsæt lykkeligen udsfort: Jeg har her assureret en Enkes Stand, og en ung Piges, som begge ere lige Fare undergivne. Jeg tilstaaer at have betient mig af min Listighed i at gaae til Værks; Men som denne Listighed ikke er gaaet uden for Anstændigheds Grændser, og aldrig endnu til Dato har været forbuden i nogen civil Lov! Altsaa haaber jeg at erholde, om ikke Bifald, da i det mindste Forladelse.

E n d e.

THE HISTORY OF THE

REIGN OF

CHARLES THE FIRST

BY

JOHN BURNET

IN TWO VOLUMES

THE SECOND VOLUME

OF

THE HISTORY OF THE

REIGN OF

CHARLES THE FIRST

BY

JOHN BURNET

IN TWO VOLUMES

THE SECOND VOLUME

